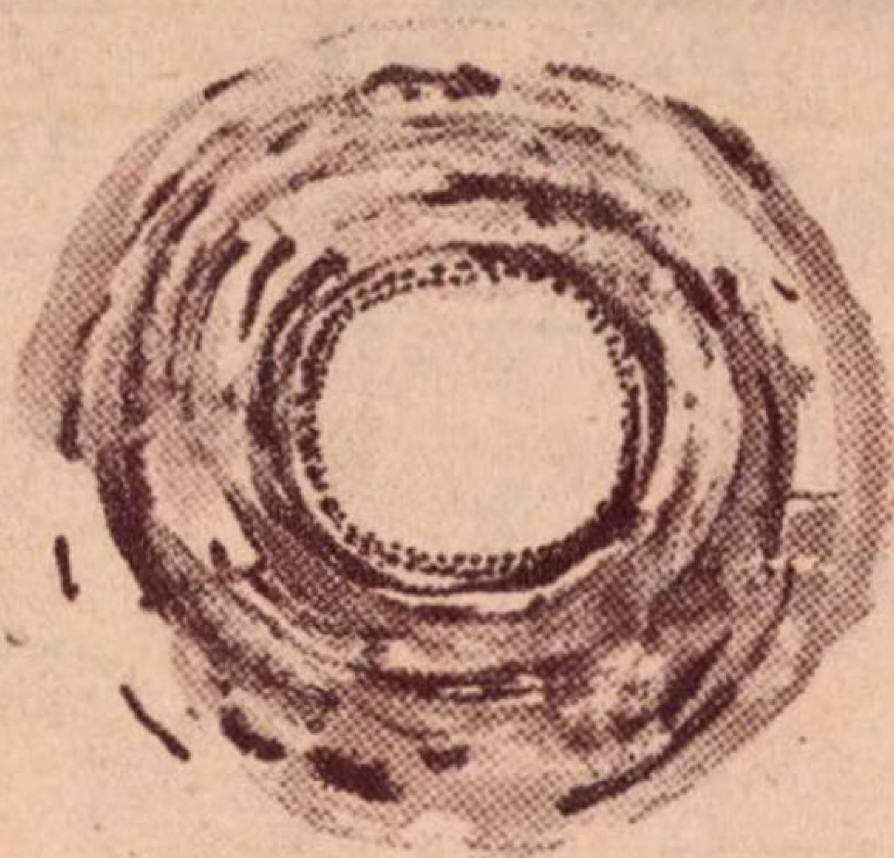
XXI. évfolyam 30. szám Ára: 1 forint 1965. július 29.

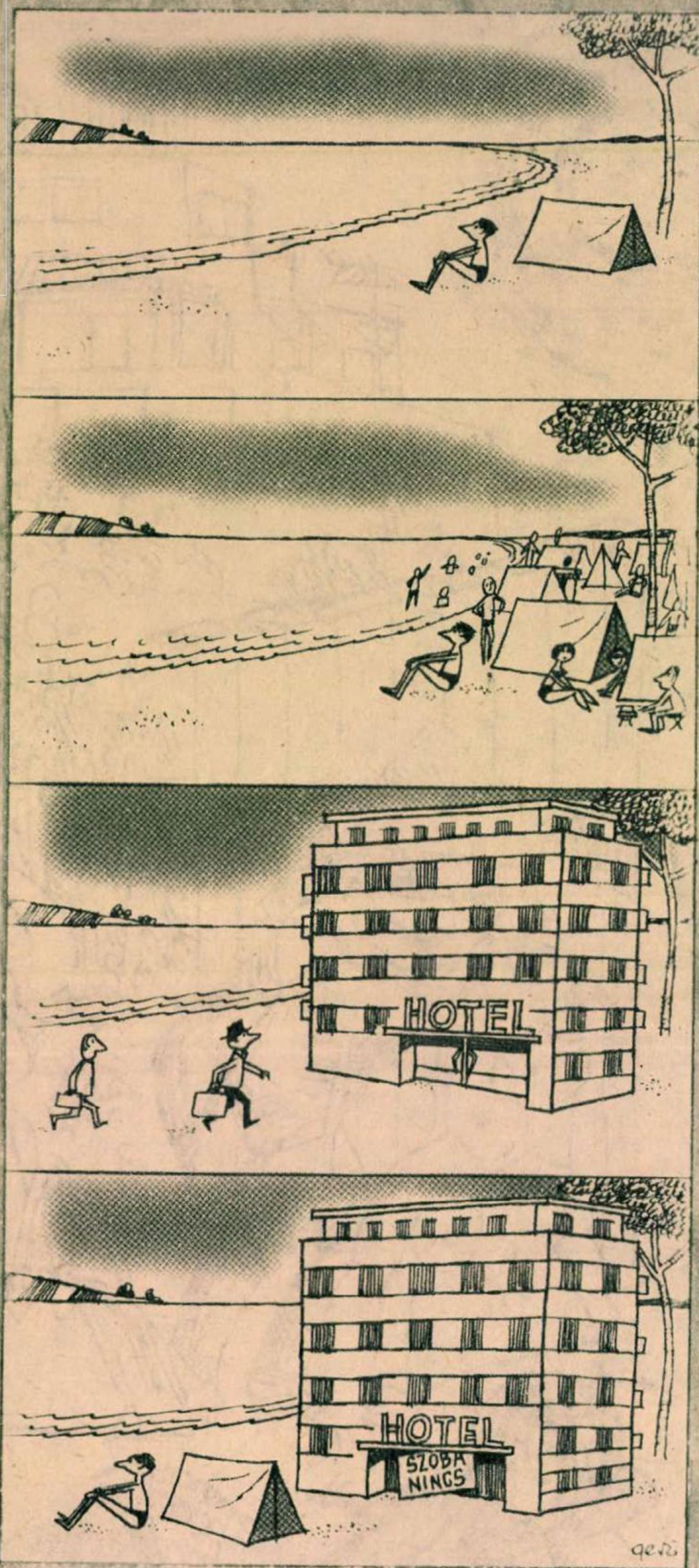

Hegedűs István rajza

ÜDÜLŐ

— Kukucs! Itt a te kis feleséged!

A CAMPING TÖRTÉNETE

Gerő Sándor rajza

E zaklatott kérdésre már sokan válaszoltak, de jómagam, az elegáns körúti szálloda halljában kaptam rá feleletet. Betérvén egy csésze feketére, nem találtam szabad asztalt. Délutáni csúcsforgalom volt, ebben az időben hörpintik fel a pestiek a dupláikat. Az egyik asztal mellett egy ősz, szemüveges úr kortyolgatta a kávéját, őt szemeltem ki magamnak asztaltársul. Hozzáléptem, hogy engedelmet kérjek a letelepedéshez. A bácsi beleegyezően bólingatott:

– Tessek csak, legálább gyákorolok a mágyár nyelv!

Egy kicsit meglepődtem, de asztalszomszédom közlékenynek bizonyult. Elmondotta, hogy norvég halkereskedő, nemrég vonult nyugalomba, és elhatározta, hogy beutazza a nagyvilágot, ezért tanul magyarul. Ezt nem értettem. Ennyire világnyelv volna már a magyar! A bácsika ezt is elmagyarázta. Bámulatos okfejtését az alábbiakban közlöm, nála valamivel szabatosabb fogalmazásban.

– Nézze, én nem voltam valami gazdag ember, és egy ilyen földkörüli utazáshoz temérdek pénz kellene. Félretettem öreg koromra egy bizonyos summát, de ez az összeg, ha hagyományos módon utaznék és élnék, kevésnek bizonyulna. Nekem már feltűnt, hogy az ott élő magyarok mennyire segítik az odalátogató honfitársaikat. Szinte kézről kézre adják a magyar turistákat, ajánlják a legolcsóbb, de tűrhető szállodákat, a nem drága éttermek címét, hol és kinél lehet a nagykereskedelmi árnál is olcsóbban ajándéktárgyakat vásárolni. Közlik, melyik áruházban tartanak ingyenes reklám kakaó- vagy kávékóstolót, melyik benzinkút ad árengedményt stb., stb. Ez szöget ütött a fejembe. Ha én megtanulok magyarul, és útvonalam városaiban felkeresem az ottani magyarokat, tanácsaik nyomán harmadáron beutazom a világot. A magyarok összetartozásáról szerzett tapasztalataimat különösen megerősítette a különböző nagyvárosokban plakátok alján, házfalakon vagy szállodai mellékhelyiségekben olvasott, az önök nyelvén írt kusza ceruzafeliratok, amelyek útbaigazítást adtak az odavetődő magyaroknak, hogy merre lehet jó kávét inni, melyik filmet érdemes megnézni, vagy melyik szállodának a telefonoskisasszonya rendelkezik sok szabad idővel, és nem utasítja vissza a férfiak udvarlását. Hát van ennél magasztosabb példa az idegenben való összetartásra!!

Magam is meghatottan dörzsöltem el egy könnyet az elbeszélés hallatán, és jó utat kívántam az öregúrnak.

Tardos Péter

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Rejtély a vonaton" című bírálatuk alapján a főpincért szigorú megrovásban részesítettük és figyelmeztettük: a jövőben semmiféle kivételt ne tegyen. Ha ez mégis újra előfordul, fegyelmi úton járunk el ellene.

MÁV Utasellátó ÜV
Urbán Szabó Béla
ig.

*

„Mos-6 és bosszankodhat" című cikkükre közöljük: „A vállalaton belül intézkedést tettünk a viszonylag kis mennyiségű hibás csomagolóanyag átdolgozására."

Kozmetikai és Háztartásvegyip. V. 2. sz. gyáregység
Schmidt Ferenc
üzemvezető

Megjelent a „Vietnami Fehér Könyv"

Gerő Sándor rajza

– Elnök úr, dedikálná ezt a könyvet?
– Nem én vagyok a szerzője!
– De ön az értelmi szerzője...

Mindenféle

Undok embernek nem szabad meghíznia, mert akkor több lesz belőle.

*

Hogy tudnak az emberek olyanok lenni, amilyenek?!

*

Van ember, aki a közbecsülés kedvéért lemond az önbecsülésről.

*

Beképzelt költő kötete: Válogatott, vagyis Összes Költeményei.

*

Rágalom, hogy a kritikus nem alkot. Olyasmit is felfedez a műben, ami nincs benne.

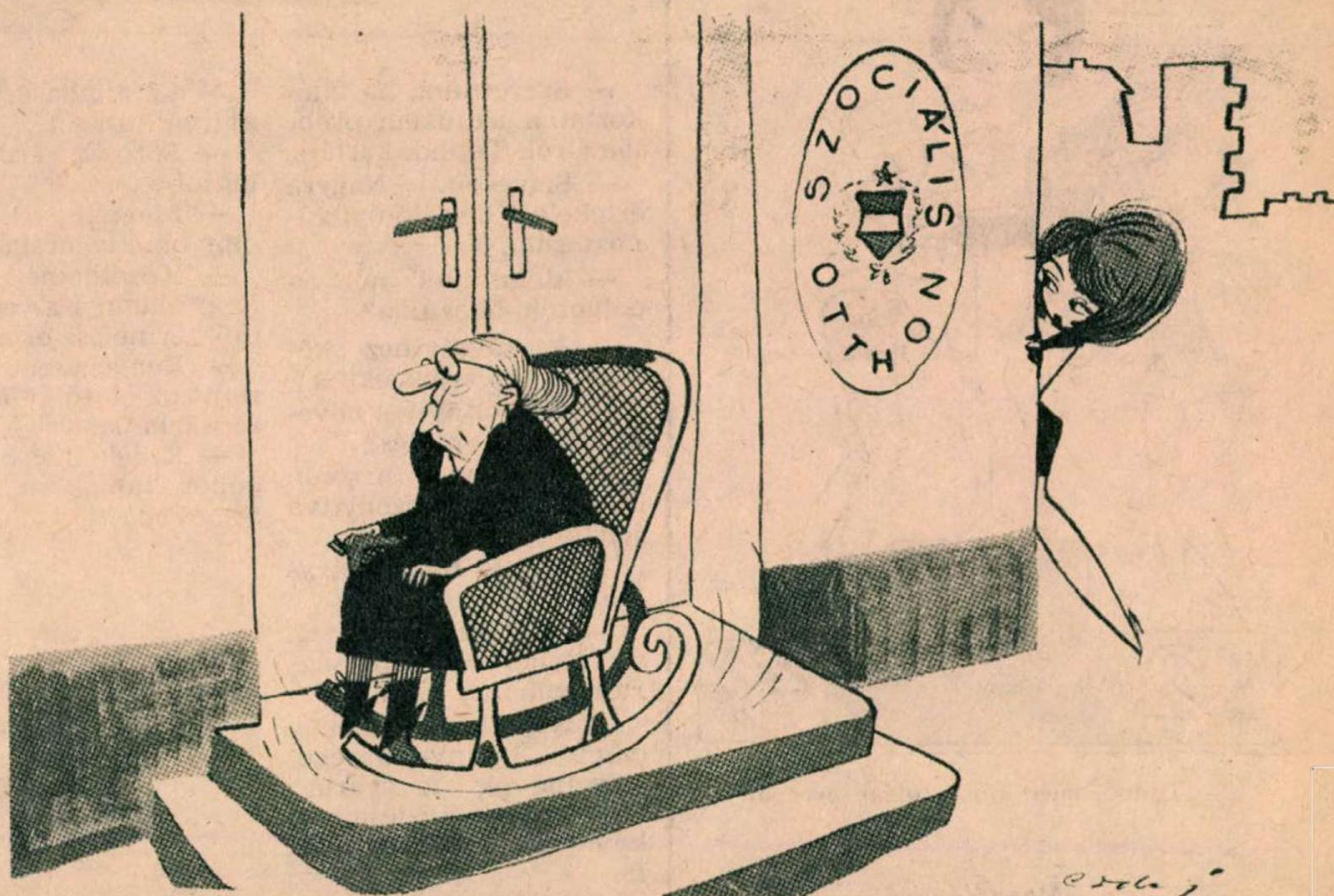
*

A hízelgést azért könnyű elviselni, mert az ember szívesen egyetért másokkal.

F. L.

Kitett szülő

Erdei Sándor rajza

Bosszú

„Tisztelt uram! A felesége megcsalja. Gyakran lehet látni egy idősebb, ősz halántékú úrral. Egy jóakarója."

Ez állt a levélben, és Kovács, az ősember, úgy érezte, mintha fejbeütötték volna egy doronggal. Újra elolvasta a levelet, aztán kirohant a barlangjából, hogy megölje a feleségét. Később azonban meggondolta magát. Minek megölni egy szép, fiatal, munkaképes asszonyt? Mást talált ki. Egy este így szólt a feleségéhez:

— Mondd, szívecském, mit főzöl vasárnap?

— Mikor? — kérdezte megdöbbenve Kovácsné. — Pasárnak?

— Nem pasárnak. Vasárnap.

— Az mi?

— A hét utolsó napját nevezik így.

— Még sohasem hallottam róla.

— Ideje, hogy megtanuld — mondta fagyos mosollyal Kovács. — Ilyenkor együtt ebédel az egész család.

— Vasárpap?

— Vasárnap. Pénteken mindig megbeszéljük, hogy mit főzzél.

— Péntek, az micsoda?

— Az is egy nap. Pénteken megbeszéli a család, hogy mi lesz vasárnap ebédre, szombaton pedig beszerzed az élelmet... Érted már?

— Nem értem. Miért nem mentek ki vasárnap az erdőbe? Rengeteg medve jár errefelé. Fogjatok magatoknak egyet.

— Az nem való. Vasárnap együtt kell, hogy ebédeljünk.

— Mind a harmincheten?

— Ha nem hívunk vendégeket — felelte komoran Kovács.

— Te megőrültél! Nem kívánhatod tőlem, hogy harminchét emberre főzzek!

— Ez törvény! — kiáltotta bosszút lihegve Kovács. — Ne ellenkezz!

Attól a naptól kezdve Kovácsné minden szombaton végigrohanta az összes erdőket, csalitokat, pagonyokat, hogy friss húst, gyümölcsöt szerezzen a családjának.

Felmászott a hegyek tetejére, elgyalogolt a szomszédos völgyekbe, és ha kellett, megverekedett a szomszédos törzs asszonyaival, csakhogy hozzájuthasson valami finomabb falathoz. A vasárnapi nagy ebéd szokása mindenfelé elterjedt, és az asszonyok lótottakfutottak, sorban álltak, tülekedtek, veszekedtek, és amikor hazajöttek az élelmiszerbeszerző körútról, fáradtan rogytak le a székre.

Kovács, a szadista férj, elégedett volt. Bosszút állt a feleségén. Vasárnap, miután a család percek alatt felfalta az ebédet, gúnyos megjegyzéseket tett:

— Na, ettem már jobb medvetalpat is... Rigót nem kaptál?... A gyík, sajnos, rágós volt... Édesség nincs?

Kovácsné barátja, az őszülő halántékú, idősebb úr — akinek az asszony elsírta a bánatát —, meg akarta menteni az asszonyt ettől a kínszenvedéstől, és kitalálta a vendéglőt. De hiába. Kovács elégedetlen volt a vendéglői koszttal:

— Ezt az ichtiozaurusz-pörköltet össze sem lehet hasonlítani azzal a pörkölttel, amit te csinálsz...

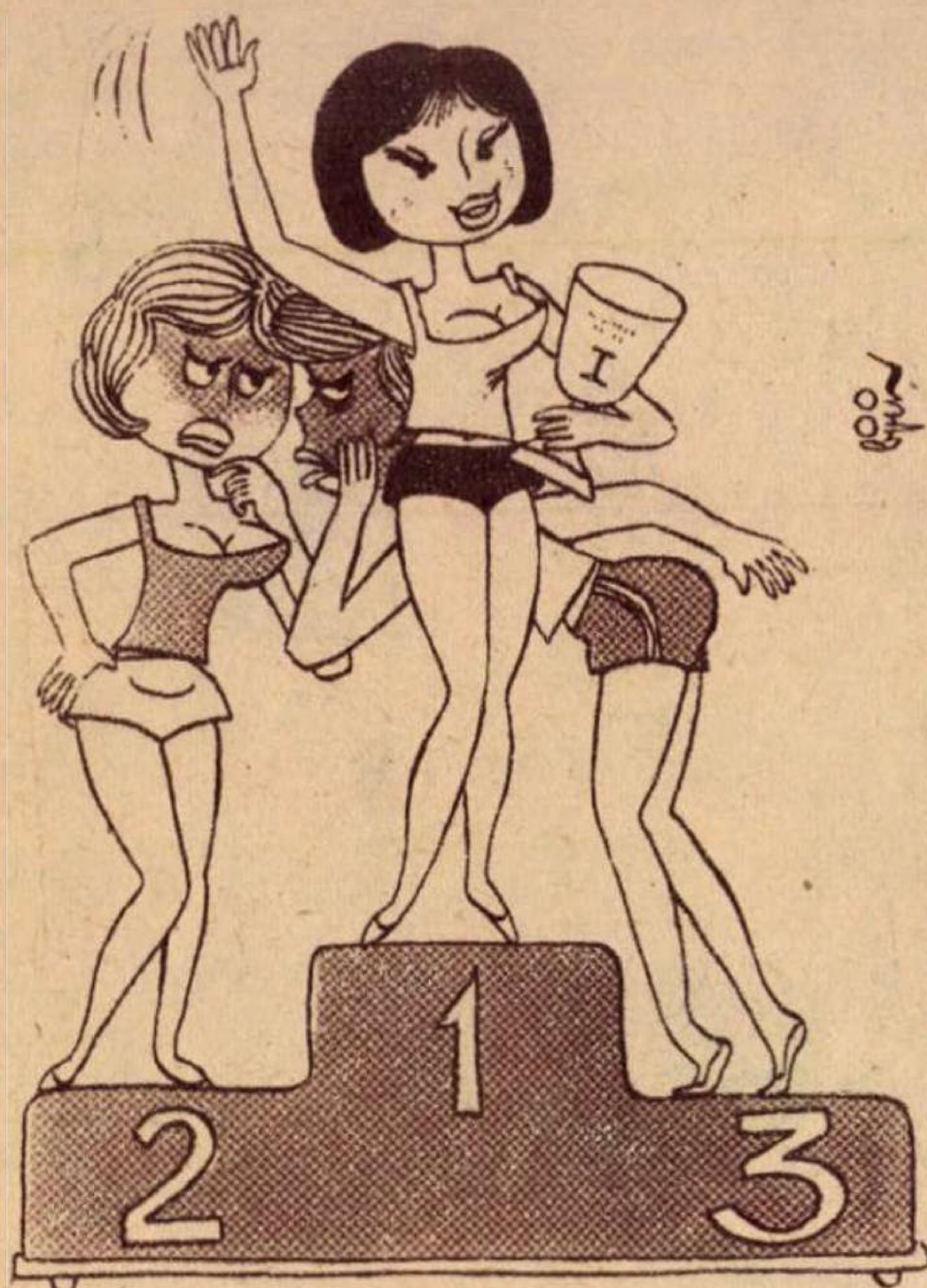
És a következő vasárnap már ismét otthon ebédeltek. Pénteken megbeszélték a menüt, szombaton az asszony beszerző-körútra indult, vasárnap pedig főzött.

Azóta is így csinálják ezt az asszonyok, szerte a világon. S mindez Kovácsné miatt, aki megcsalta a férjét. Megcsalta? Nem biztos. A legújabbkori kutatások szerint Kovácsné hűséges volt az urához. Egyes tudósok szerint a férjet nem Kovácsnak, hanem C. Vargának hívták, mások pedig azt állítják, hogy egy szó sem igaz az egészből. Lehet. De hát annyi mindenről kiderült már, hogy nem volt igaz.

Pont ez a történet legyen kivétel?

Mikes György

Pletyka

– Tudod, miért futott olyan gyorsan?

Mozgólépcső

Interjú

— Szeretném, ha tájékoztatna az üzem problémáiról, Teplák kartárs.

— Szívesen. Nagyra értékelem a sajtó nyilvánosságát.

— Mennyivel nőtt a dolgozók létszáma?

— A tavalyihoz képest nyolc százalékkal.

— És mennyivel növekedett a termelés?

— A múlt év hasonló időszakához viszonyítva jelentősen.

— Mégis, hány százalékkal?

— Mindent azért mégsem lehet nyilvánosságra hozni.

— Nem hinném, hogy ezzel könnyelműséget követne el. A gyártási eredmények közlése serkentőleg hatna másokra is.

— Valószínű. De meg kell ezt még gondolni.

— Ön túlzottan óvatos, Teplák kartárs.

— Az ember sohasem lehet eléggé elővigyázatos.

— Nem értem! Azt csak nyugodtan megmondhatja, hogy menynyivel termelnek többet most, mint tavaly ilyenkor?

— Mondtam már, s szívesen megismétlem: jelentősen többet termelünk.

— Kifejtené talán némileg bővebben...

— Nyolc százalékkal magasabb a létszám...

— Ezt már mondta, Teplák kartárs, de ebből nem tűnik ki a termelékenység növekedése.

— Ez aligha érdekli a nyilvánosságot.

— Sőt! Ez érdekli a legjobban.

— Maguk, újságírók, nagyon kíváncsiak.

— Közölhetné talán, hogy mennyi az egy főre eső termelési érték?

— Lényegesen több, mint az előző év hasonló időszakában.

— Érdekelne, hány új gépet kaptak az elmúlt fél évben?

— Sokat. Negyven százalékkal többet, mint 1962-ben.

— Örvendetes. És hatvankettőben mennyit kaptak?

— Negyven százalékkal kevesebbet, mint az elmúlt fél esztendőben.

— A selejt alakulása?

— Nem panaszkodhatom.

— Megtudhatnám konkrétan... százalékokban?

— Dicsekvésnek hatna.

— Milyen a férfi és a nődolgozók aránya?

— Alig változott.

— Meghatározhatná, hogy mennyi most az üzem teljes kapacitása?

— Ezt pontosan közölhetem: négyszer annyi, mint 1950-ben volt.

— S milyen mértékben exportálnak?

— Exportunk szépen fejlődött. Ha az 1960-as évet iksznek veszem, akkor...

— Nem értem önt, Teplák kartárs, miért nem beszél világosabban?

— Meg kell védenem az állam érdekeit.

— Ez valóban helyes törekvés, de ezekről a kérdésekről nyugodtan nyilatkozhat. A lapok szinte mindennap közölnek ilyen adatokat...

— Ha az ember nem mond semmit, abból nem lehet baj.

— Ön átaludt néhány esztendőt, Teplák kartárs. Elmúltak már azok az idők...

— Én nem reszkírozok...

— A nyíltság és az őszinteség a demokrácia alapkövetelménye.

— Én is ezt vallom. De beláthatja: nem árulhatom el az állam ipari titkait.

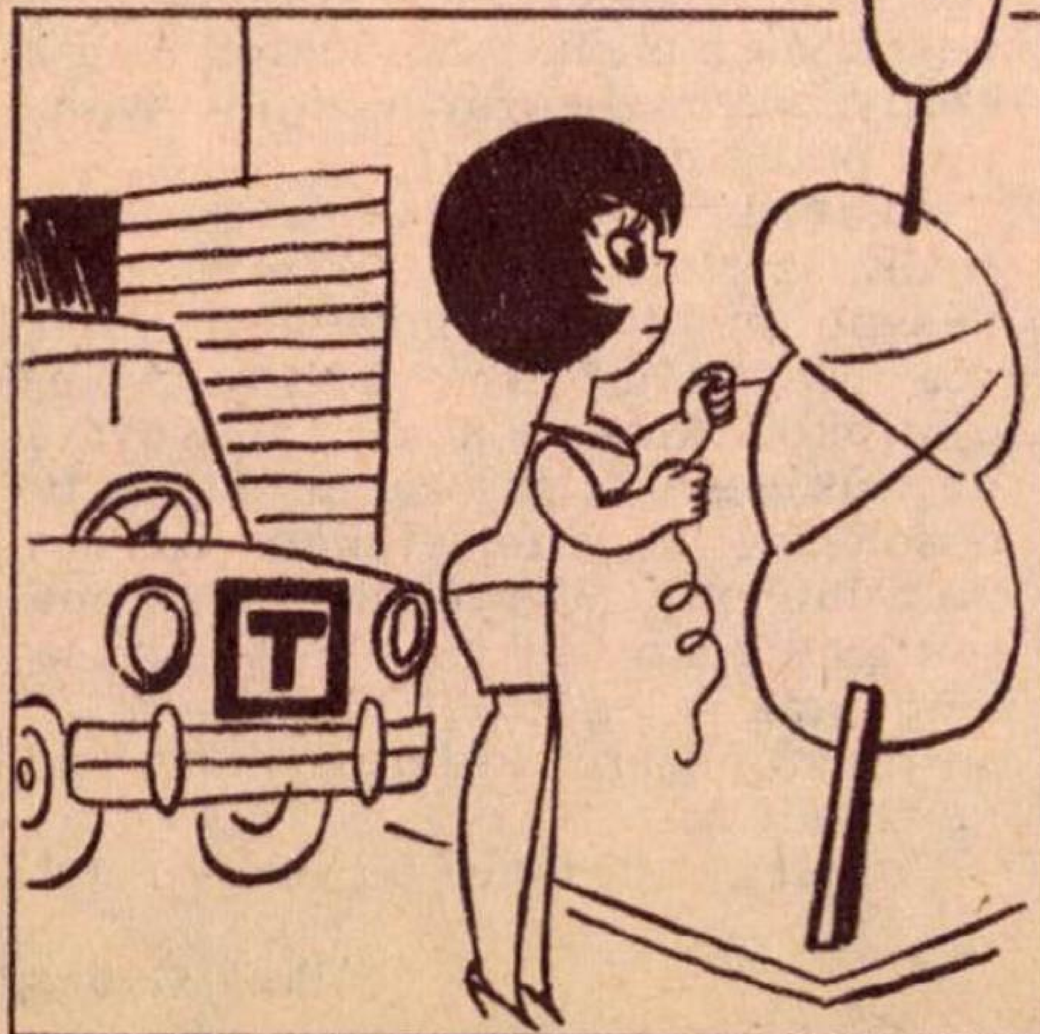
— Végtére is, mit gyártanak önök, Teplák kartárs, hogy ennyire óvatos?

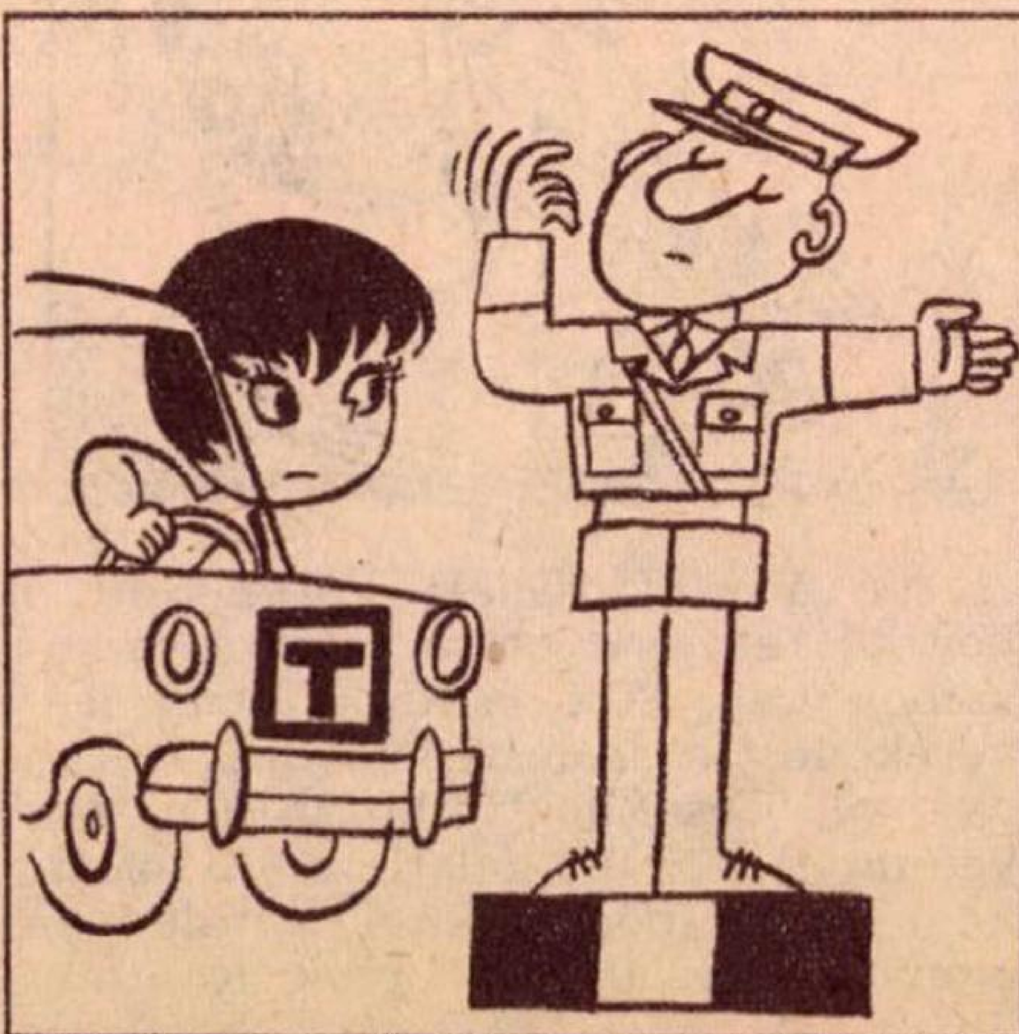
— Mit? Újtípusú dugóhúzót, műanyagból.

Földes György

Jucika *autózik*

Pusztai Pál rajza

ÖNKISZOLGÁLÓ VILLAMOS

Közlekedik a Rákóczi úton egy szép, új villamos a 44-es vonalán, a száma: 3730. A kocsi egyedi, kísérleti példány; tágas, korszerű, csillogó, — minden porcikája az utasok és a személyzet kényelmét szolgálja. Kedvtelve gyönyörködtem az FVV új büszkeségében, mígnem a leszálló ajtó mellett ízléses, üvegfalú kis dobozkát vettem észre, benne egy tenyérbesimuló, vadonatúj kalapács, s rajta felirat:

„Ablaktörő kalapács, arra az esetre, ha a kocsit az ajtókon át baleset folytán nem lehetne elhagyni."

Meghatottan, többször is elolvastam a minden eshetőségről gondoskodó, előrelátó feliratot, örvendezvén, hogy az ablaktörő kalapács új korszak nyitányát jelenti, melyben az öntevékeny utasok nagyobb szerephez jutnak a villamosok belügyeiben.

A kezdeményezés fölötti lelkesedésemben a közlekedő tömegek további aktivizálásához az alábbi segédeszközök fölszerelését indítványozom:

a) *ajtózúzó csákány,* arra az esetre, ha az ajtó a saját vagy a vezető más irányú elfoglaltsága miatt nem nyílik.

b) *tetőbontó dinamit,* arra az esetre, ha kánikula folytán, s a zárt ablakok miatt levegőhöz jutni egyéb úton nem lehet.

c) *padlótépő feszítővas,* arra az esetre, ha a kocsi áramszünetből kifolyólag megáll, s az utasok maguk kívánják tovább tolni, anélkül, hogy leszállnának.

d) *áramszedő-olvasztó hegesztőpisztoly,* arra az esetre, ha feltételes megállónál a kocsit szórakozottság folytán elfelejtenék megállítani.

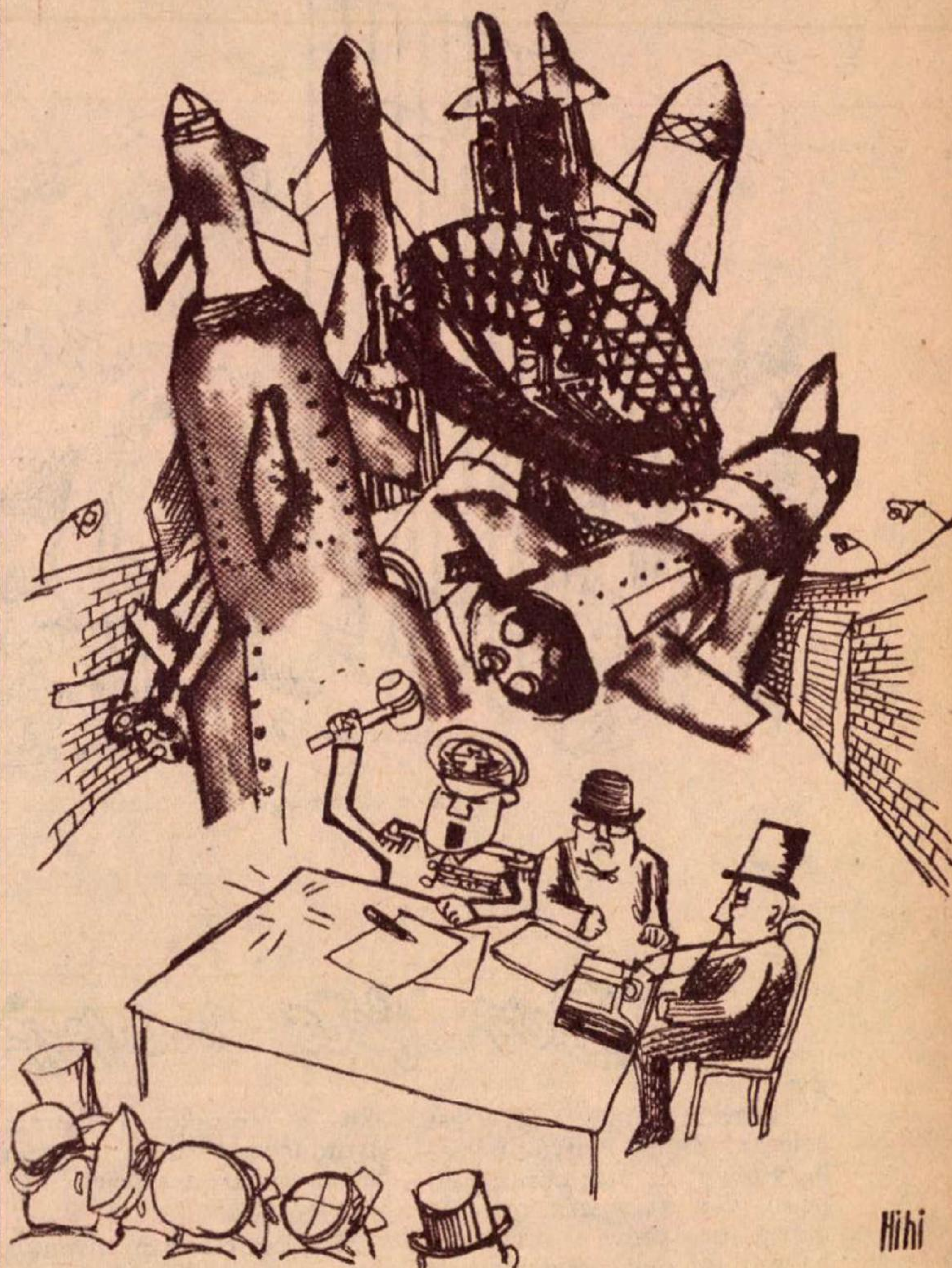
e) *lépcsőrobbantó indítócsengő,* kalauz nélküli járatokra, arra az esetre, hogy a kedves utas a saját orra előtt is elcsöngethesse a kocsit.

Végül bejelentem, hogy az ablaktörő kalapács igénybevételétől a magam részéről eltekinteni szándékozom. Remélem ugyanis, hogy az új villamos tizennyolc hatalmas ablaka közül legalább egyet békés úton is ki lehet majd nyitni — illetve baleset esetén legalább egy ablak, kalapács közbejötte nélkül, magától is összetörik.

Kaposy Miklós

NATO-börzenap

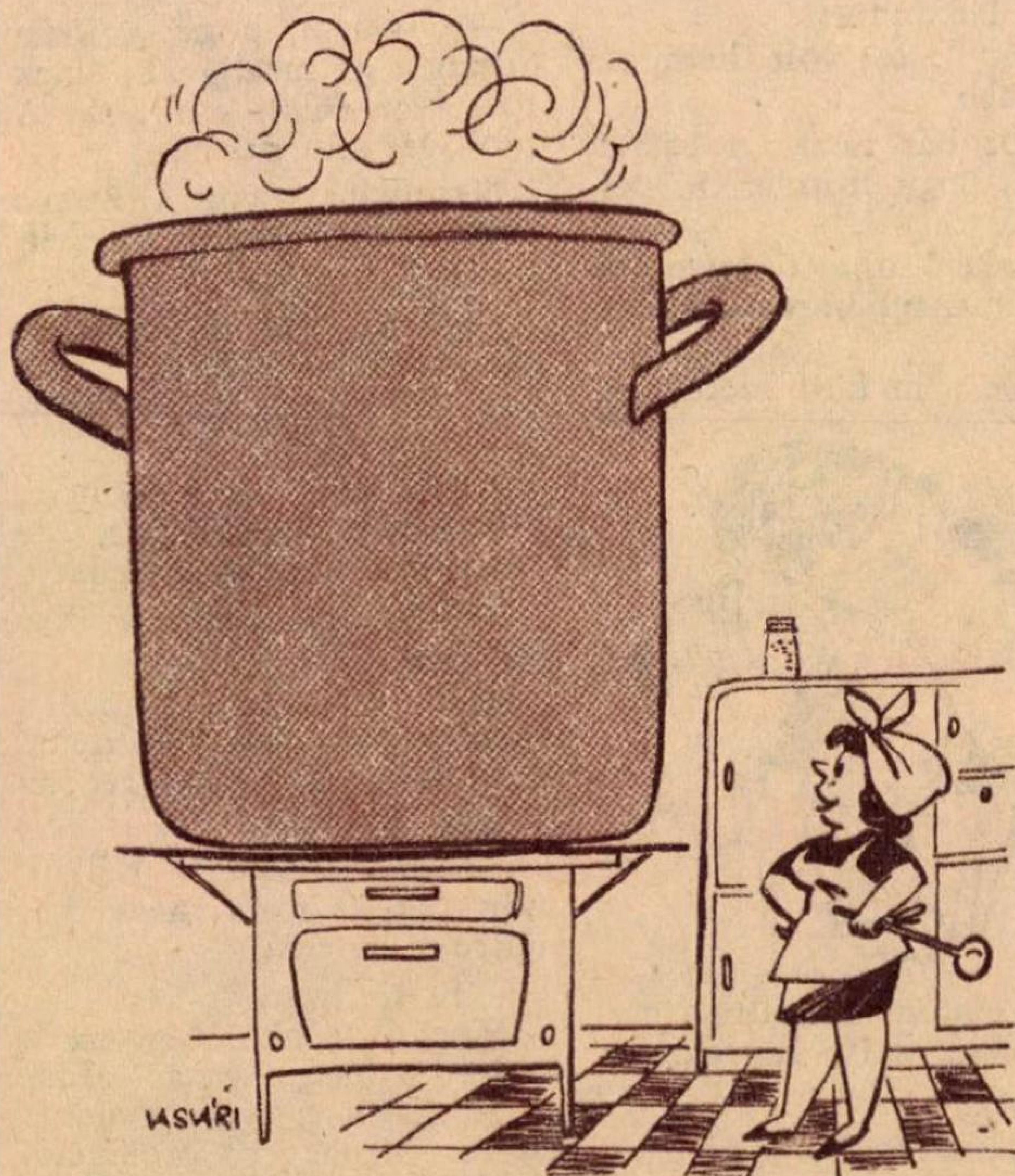
Hegedűs István rajza

– Elavult rakéták, korszerűtlen irányítóberendezések kilós áron! . . .

Befőzés

Vasvári Anna rajza

– Jól jön majd télen az a kis dzsem! . . .

Irka firka

Párbeszéd egy hivatalban:

— Mi az új kolléga szakképzettsége?

— Unokaöcs . . .

*

Egyre gyakrabban olvasok az újságban építkezéseknél történő balesetekről. Önkéntelenül is felmerül a kérdés az emberben: vajon nem túl sok-e hazánkban az egy főre eső tégla? . . .

*

A statisztika szerint jóval több sört iszunk per koponya, mint az elmúlt években. Azt hiszem, most már csak egészen körmönfont módokon volna még tovább fokozható a folyékony-kenyér fogyasztás. Például, ha így lehetne rendelni:

— Kérek egy korsó sört és hozzá egy adag habot, de külön pohárban.

*

Nemrég művésztársaságban megismerkedtem egy ifjú festővel. Háta mögött fülembe jutott, hogy a fiatalember Csontváry ihletett, bár kissé kései utánzója, s már gúnynevet is adtak neki ebből kifolyólag: Műanyagváry.

*

Volna egy újításom. A nyilvános parkokat és más, ehhez hasonló helyeket anyagtakarékosságból túlnyomórészt csak kétszemélyes padokkal lássák el, hiszen valamirevaló járókelőt úgy sem visz rá a lelke, hogy odaüljön harmadiknak . . .

(d—th)

Nekrológ

Hegedűs István rajza

– Nekem is tartozott egy százassal...

Annyi eső jár erre mostanában,
két nyárra túlsok lenne a fele;
a nap beteg, tán görcs van a hasában,
olyan halványan bámul lefele.

Mint mértéktartó ember, kit barátok
itatnak heccből, részeg lett a föld,
iszik, iszik, már teljesen elázott,
s a duhaj banda tölt csak, egyre tölt.

Mikor tud ebből majd kijózanodni?
Gúnyája lompos, arcán zöld szakáll,
csapzott hajában béka zengi, hogy: ni,
ittas a gazda, de tart még a bál.

Bürök, lapú, gyom lökdösődve serken,
zúdul a hernyó, nem lát permetet,
az ember néha átpillant a kerten
és káromkodik egy keserveset.

Török Rezső

Bonifác napján lesz százéves

Visszaút nincs, egyenest beleszaladtam Pintyő bácsiba. Szóval ez még mindig él, pedig van vagy százéves. De már erőlködve mozgatja hagymafejének összekuszált ráncait. Alighanem mosolyt akar magából kicsikarni, s gyermekpracliját elhelyezi vonakodó tenyerembe.

– Melyikbe volt? – érdeklődöm, mint aki mégis a családhoz tartozik. – Volt-e sok szép temetés?

– Hehehe – vihog boldogan –, a Rákosiba. Aj, menynyi halott, és egyik fiatalabb, mint a másik. A legöregebb se volt nyolcvan éves.

– Pintyő bátyám hány éves? Megvan vagy kilencven, ugye?

Újabb jóízű vihaj, a töpörtyű testet rázza a rozsdás kacagás.

– Egy híján száz, fiam, szent Bonifác napján leszek száz, bizony, bizony, három feleséget temettem el.

– És gyereke mennyi is van?

A testmaradék büszkén nyúlik az ég felé, a hang gőgösen cincog:

– Hajaj, egy se nincs, osztán én még élek, az ám fiam, mindenki elhalt mellőlem.

Sajnálni akarom:

– Szegény Pintyő bácsi.

Nem hagyja magát:

– Nem a... Az a szegény, akit a temetőben láttam. Harmincéves férfi, osztán fuccs, elvitte a tüdeje.

– Hát...

Már benne van, ilyenkor ágyúval sem lehet lelőni.

– Az ám. Nézd csak, ide föl is írtam, hányat temettek ma. Húszat. Ebbül vót öt negyvenen alul. Tíz hatvanon alul. A többi nyolcvanon alul. Na, mit szólsz hozzá?

– Maga meg száz lesz Bonifác napján.

– Hehehe. Tegnap meg Farkasréten voltam. Elment a Böbe ángyi anyja, 86 éves volt...

– Az azért szép kor.

Bajsza ellenkezve kunkorodik a két füle felé.

– Szép kor! Szép kor, nem mondom, de én meg...

– Igen, maga meg százéves lesz Bonifác napján.

– Hát ez az. Mindenki kihal mellőlem. Tegnap meg olvasom az újságban, összeütközött két autóbusz...

– Juj!

– Á, olcsón megúszták. Két halott, huszonöt sebesült.

– Az is valami.

Csóválja a fejét, úgy látszik, kevesli. De aztán elégtétellel mondja:

– Egyik se volt harmincnál több.

– De hát nézze a baleset olyan, hogy mindenkit elérhet, és...

Reszkető ujjával szigorúan megint, majd haragosan közbevág:

– De nem köll azért meghalni. Engem is elütött már stráfkocsi, és itt vagyok.

– És?

– A stráfkocsis meg régen a temetőben. 58 éves korában halt meg alkoholmérgezésben.

– De maga nem iszik?

– Mért ne innék, ha van mit? Mégis...

– Bonifác napján...

– ...leszek százéves, ő meg 58 évesen kint a temetőben.

Az egész kis alak merő diadal, na megállj, adok neked!

– Olvasom, hogy a Krím félszigeten tucatjával élnek 100 éven fölüli emberek. A 130 éves sem ritka.

Nemhiába volt Ferenc Jóska legszebb katonája, kétkedik.

– Majd pont az oroszoknál maradnak meg olyan sokáig. Még ha az amerikaiaknál mondanád.

Nem lehet rajta kifogni, tökéletesen magabiztos, de azért gúnyosan vetem oda:

– Hát igen, maga örökké fog élni.

Elnéz felettem valahová a távolba, követem tekintetét. Két veréb legyet kerget az űrben, azt nézzük.

Aztán átmenet nélkül, mint aki biztosra megy, kötekedve mondja:

– És ha igen?

Megpukkadok. Még ezt a bulit is megpályázza? Fantasztikus, hogy egyesek menynyire bíznak a protekcióban...

Nagy S. József

Idegenforgalom

A pácsgorgolai „Lemondás" téesz igen gyengén működött. Baj volt a munkafegyelemmel, az elnök is gyengén dolgozott... Valamit tenni kellett... És akkor egy közgyűlésen, Pétmonostori főkönyvelő felállt, és így szólt:

— Növénytermesztési és állattenyésztési eredményeink igen közepesek, ezért úgy gondolom, keressünk új utakat. Javasolom, hogy rendezkedjünk be idegenforgalomra. A kukorica, a búza, az őszi árpa igen munkaigényes növény. Ha a téesz mezőgazdasági dolgozóit átállítanánk idegenforgalomra, bizonyára előnyös lenne.

— Halljuk a részleteket! — kiáltott közbe Verebőci, az őszbajszú fogatos.

Pétmonostori lelkesen magyarázott:

— Rengeteg külföldi és magyar turista halad el a tőlünk másfél kilométerre fekvő országúton. Ha ezek Pácsgorgolán is szórakozást találnának, nem mennének tovább Bécsbe, meg Párizsba, hogy ott költsék el a pénzüket.

— Ez már igaz — helyeseltek több oldalról.

— A téesznek is jól jönne egy kis valuta — hangoztatták kórusban.

— Szerintem a lucernaföldön felépíthetnénk a tizenkétezer személyes szabadtéri színpadot — jelentette ki lángoló tekintettel Pétmonostori.

— Ez helyes. Úgyis gyengén dolgozott a Tóth brigád a lucernásban! — kiáltották néhányan.

— A színpad műsorában felléphetne Decsényi. Annak is jobban megy a dalolás, mint a munka. Tavaly is külön sarlóval kellett utána aratnunk. Schücz Feri, a traktoros, biztosan nagyon jól lovagol. Őt javaslom a lovasjátékok vezetőjének.

— Miből gondolja? — kérdezte Dobos Bözsi, a növénytermesztő.

— Abból, hogy a traktorhoz nem nagyon ért. Talán a lovakhoz konyít valamit. No de folytassuk. A szabadtéri színpad mellett berendezhetnénk egy drink bárt is — részletezte javaslatát.

— Mi az a drink bár? — érdeklődött Debrői bácsi, az éjjeliőr.

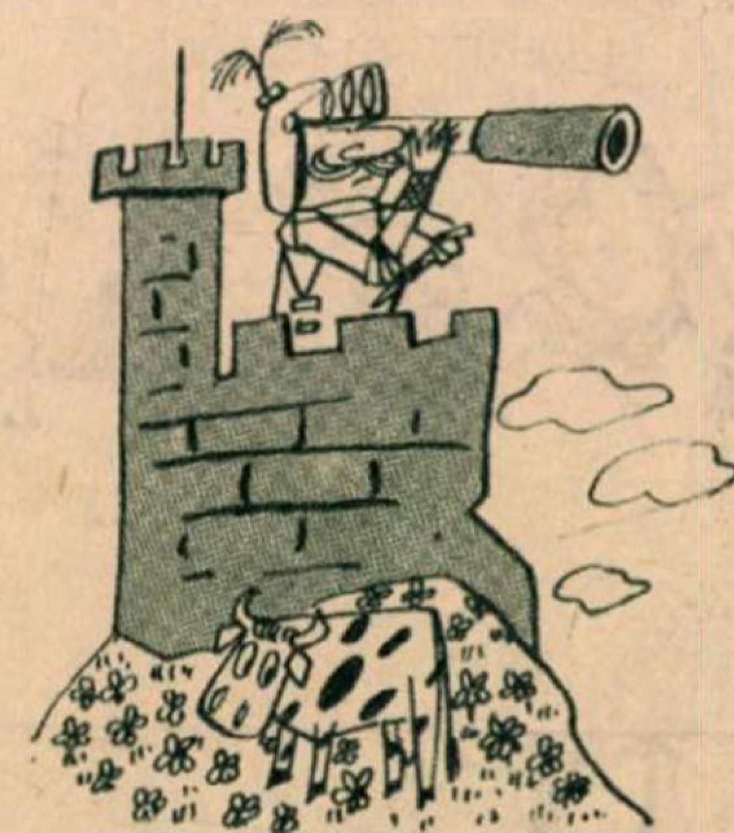
— Ugyanolyan, mint a kocsma, csakhogy több pénzt kérhetünk az italokért.

— Mi kéne még? — kérdezte felajzottan Blaskóci brigádvezető.

— A tehénistálló helyén gyönyörű szállodát építünk. A marharépaföldön elsőosztályú éttermet, szalonzenekarral. Létesítenünk kell még műanyagból egy ódon várromot. Majd kitalálok hozzá egy jó középkori legendát.

— Erről én gondoskodom — vállalta Dobsányi állattenyésztő, aki hajdanában csasztuskákat írt.

— Mindent összegezve, idegenforgalmi

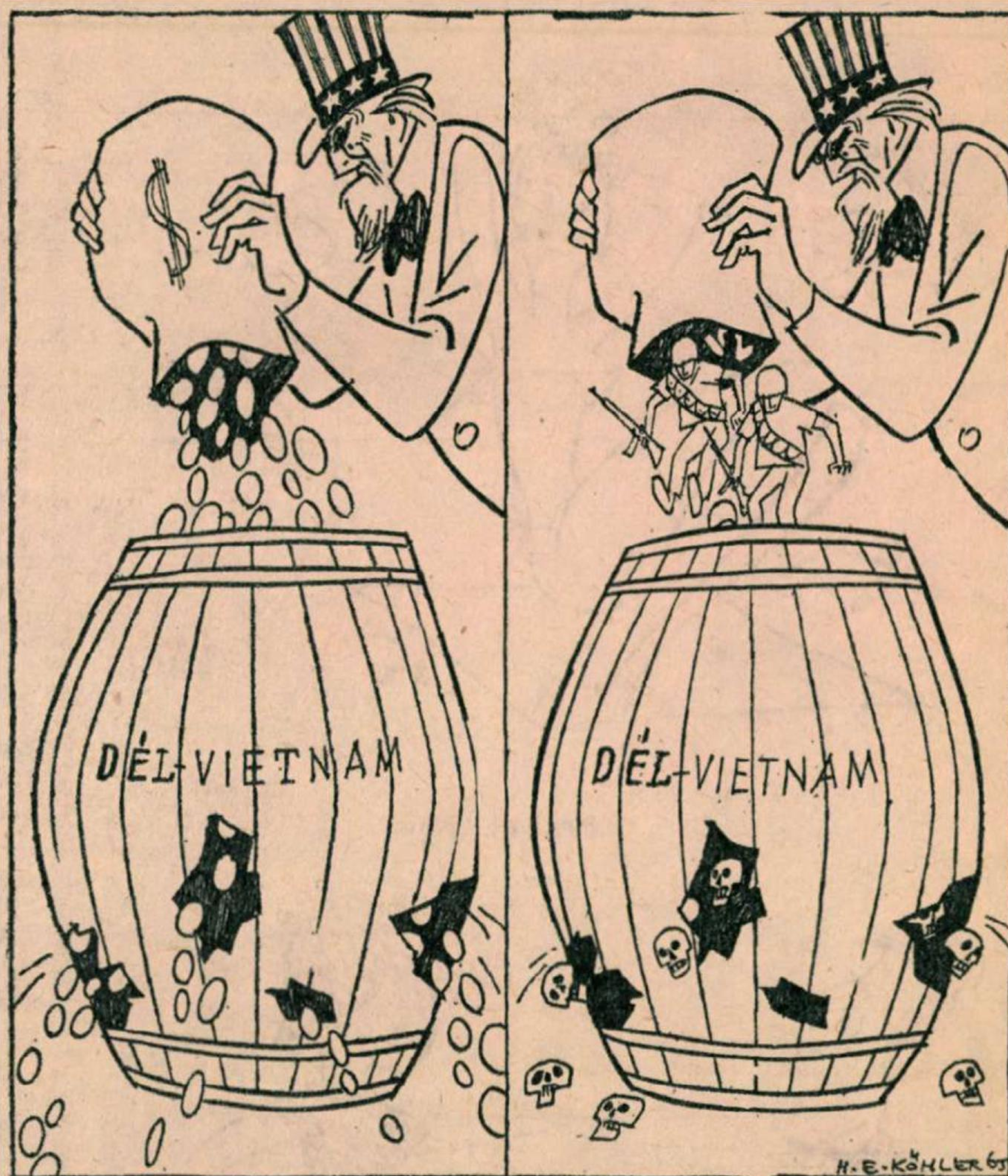
csúcsközponttá kell tennünk Pácsgorgolát, ha már a téeszünk a mezőgazdasági munkában ilyen gyenge eredményeket mutat fel — fejezte be javaslattételét Pétmonostori.

Élénk taps fogadta ajánlatát. Sőt, Klovács Ambrus agronómus, úgy beleélte magát, hogy idegesen kémlelte a borús fellegeket:

— Csak ne legyen jégeső, mert az igen árt a szabadtéri színpadnak!

Galambos Szilveszter

A feneketlen hordó

1954–1964 1965–...?

A „Frankfurter Allgemeine Zeitung"-ból

Pesti tudósítónktól

Hogy kell vigyázni, mielőtt valamit leírunk vagy lerajzolunk! A legkisebb hibára lecsap az olvasó és a fejünkre olvassa, hogy a mérföld nem űrmérték, az Isteni Színjátékot nem Csokonai Vitéz Mihály írta, s Napóleon nem vett részt a katalaunumi csatában. De néha még ennél is súlyosabb hibákba esünk bele. A közelmúltban megjelent ebben a rovatban néhány sor az ifjú Atlantis-tánczenekarról, s a kis írást egy szakszofon-rajz élénkítette. Haragos és lelkes atlantidák levelezőlapokon és levelekben írták meg nekem, hogy értetlenül állnak tájékozatlanságom előtt. Még azt sem tudom, hogy az Atlantis-zenekar gitáregyüttes, szakszofonon senki sem játszik az ifjú zenészek közül! Kisül a szemem! Egyebem sincs, mint az a kis általános műveltségem, és íme, ilyen rések tátonganak benne!

*

Népdalainkat is veszélyezteti a gépesítés. Hovatovább már nem megy fel a legény a fára, a meggyfa tetejére, mert például a Helvéciai Állami Gazdaságban olyan vibrátort készítettek, amely a meggyfáról lerázza a megygyet, te meg, babám, szedjed a rózsás kötényedbe!

*

Nem kell matematikusnak lenni annak megállapításához, hogy semmi és semmi között óriási különbség lehetséges. Elég meghallgatni a közértben az alábbi elhangzott párbeszédet:

— Tessék mondani, van yoghurt?

— Nincs.

— Elfogyott?

— Nem is volt.

— Még szerencse... — mondja a kedves vevő fellélegezve.

*

Nyelvünk fejlődése nem hatástalan a gyermekek kifejező készségére sem. Két kisfiú veszekszik:

— Hülye vagy?

— Nem helyeslem a kérdésfeltevést!

f. l.

A takarékosság jegyében

Erélyes hölgy

– Maga már egy órája követ az utcán! Ha azonnal nem mutatkozik be és nem visz el a moziba, szólok a rendőrnek!

Tarka notesz

Az ismert színészt megkérdezték, hogy mivel volt eddigi pályafutása során a legnagyobb sikere.

– Egy utcanévvel. Egy svéd város kávéházában történt. Két, régen odaszakadt honfitársam azon vitatkozott, hogy a körúttól a Liget felé a Csengery vagy a Vörösmarty utca-e az első? Én odaszóltam, hogy az Eötvös utca. Odajöttek, megöleltek, vacsorára hívtak. Ez volt életem legemlékezetesebb sikere...

*

Olvasom: a brit házassági tanács közlönye megállapította, hogy a házastársak veszekedése a kölcsönös érdeklődés jele. A házasság legnagyobb ellensége a közöny. Na, akkor a mellettünk lakó Kovácsék boldogan élnek. Kovácsné tegnap is a férje fejéhez vágott egy tálat.

*

Hallottam, amikor a boltvezető halkan odaszólt az egyik eladónak:

– Készítse elő a panaszkönyvet. Az a vörös hajú, undok nő jön vásárolni.

*

Újabban novellisztikus formába öltöztetik a riporterek a legegyszerűbb rendőri híreket is. Körülbelül így fest egy baleseti tudósítás: „A fiú Ilonka szép, formás arcára, lágyan vállaira omló aranyszőke hajára, kék csillogó szemére, kacagó ajkára gondolt. És örömtől repeső szívvel állapította meg magában, hogy negyedóra múlva egymás mellett ülhetnek a ligeti padon. Aztán elmerengve lépett az úttestre."

(Kovács B. Ödön húszéves egyetemi hallgatót elgázolta a Rákóczi úton egy Wartburg autó. A balesetnek a figyelmetlen gyalogjáró volt az oka.)

*

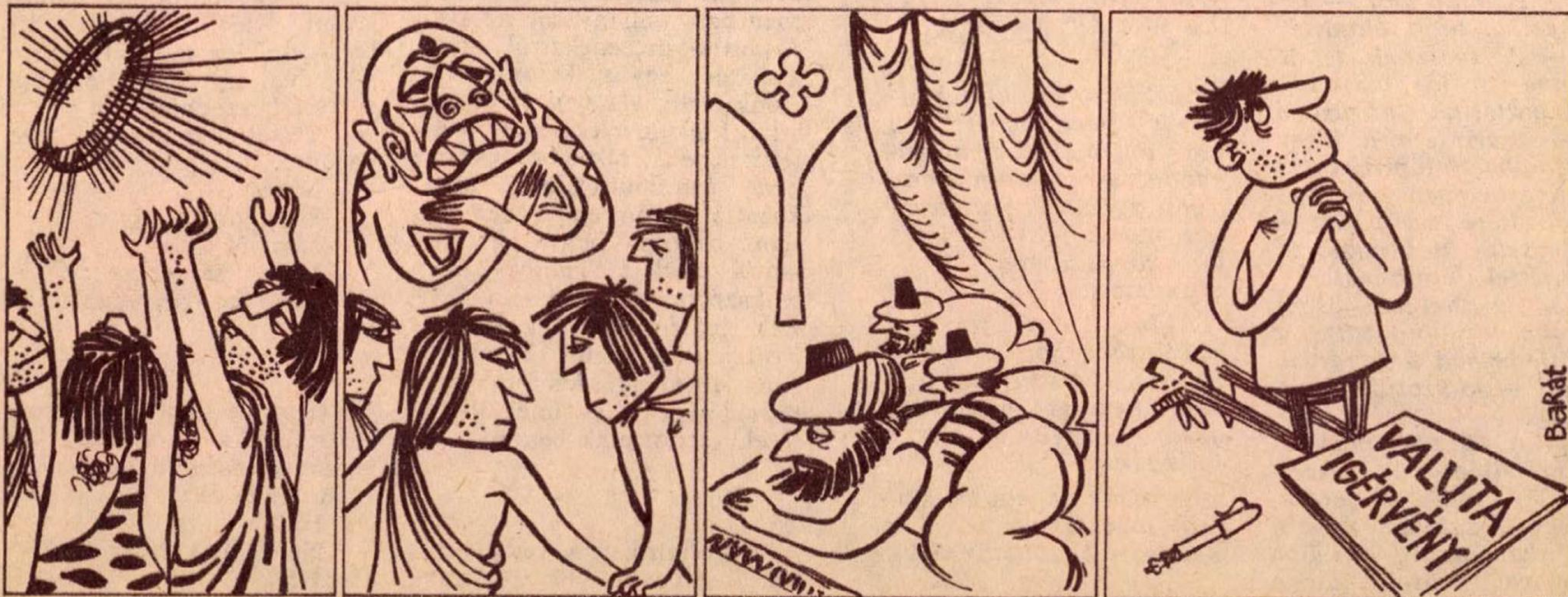
Még a színházi évadban történt... Találkoztam az ismert színésszel. Megkért, kísérjem el a színházig, ahol a műsoron levő darab főszerepét játszotta. Útközben betértünk egy dohányboltba, ahol ezekkel a szavakkal adta át a trafikos a cigarettát: „Aranyos művész úrnak a legjobb lágymányosiból." Egy eszpresszóba is betértünk. A felszolgáló lelkesen mondta: „Hozom a finom, gőz nélküli duplát a művész úrnak." Amikor tovább mentünk, többen tiszteletteljesen köszöntek, sokan megfordultak utána és ő büszkén nézett rám. A színház előtt azután bekövetkezett a tragédia. Egy fiatalember állt eléje és megkérdezte: „Nem tetszik két jó jegy a mai előadásra?"

(palásti)

Az ima fejlődése

Baráth József rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

IMI

Imi nem kisfiú, hanem lemezjátszó. 390 forintot fizettem érte. Leszállított áron került forgalomba, ennek ellenére elég jól viseli magát, egy hibájától eltekintve. Tulajdonképpen ez sem az ő hibája, elvégre nem ő tehet róla, hogy nem kapni hozzá mikró-tűt. A tű ára kilenc forint lenne, de a kereskedelem nem gondoskodott pótlásról. Tű

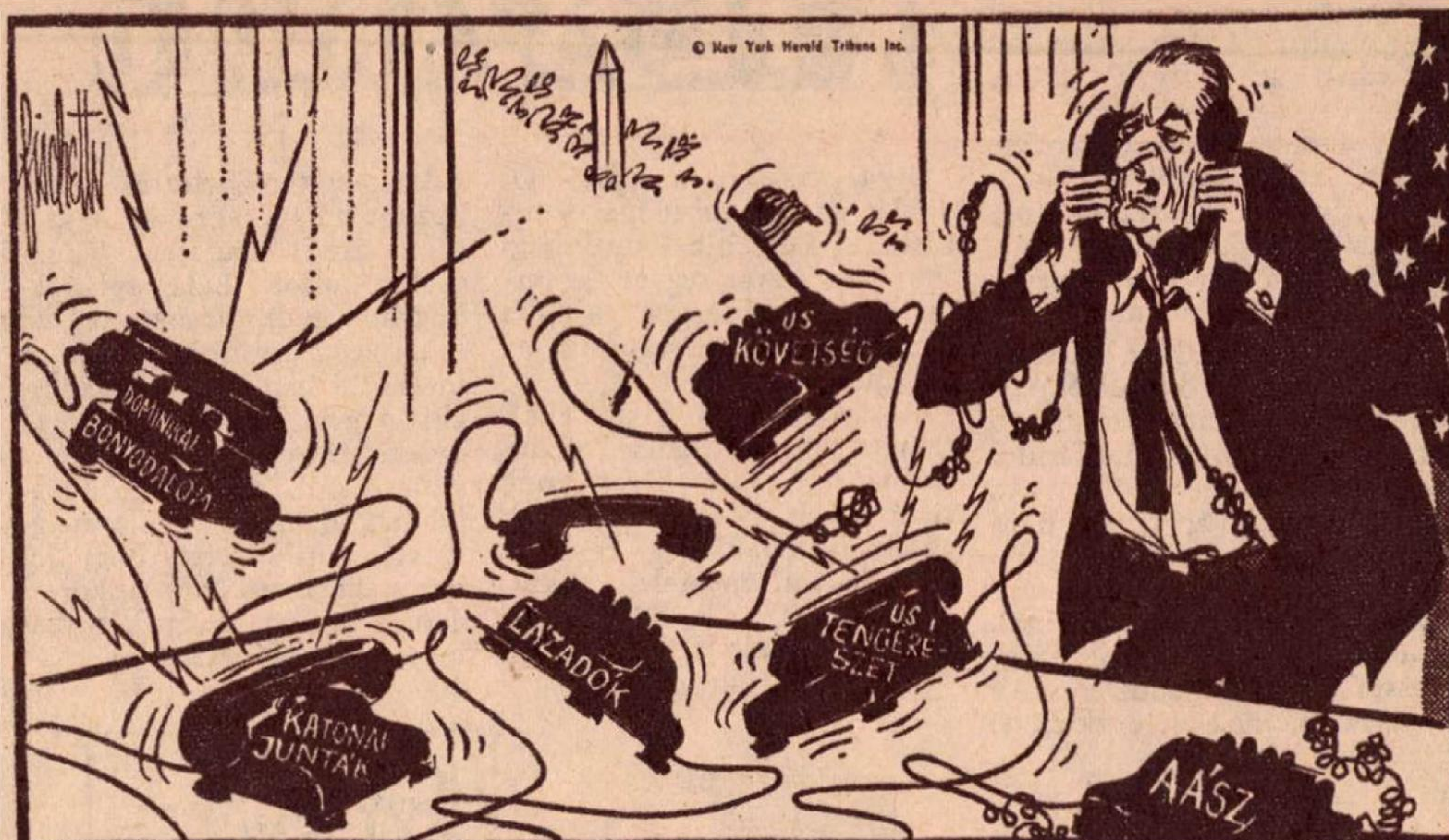

nélkül viszont a lemezjátszó pont annyira használható, mint az autó benzin nélkül. Tűcserére csak egy mód van: az ember elviszi a készüléket a szervizbe és bejelenti, hogy a tű... mondjuk, elromlott. Akkor kicserélik. A tű ára kilenc forint, amihez még természetesen hozzászámítják a munkadíjat, vagyis minden megkezdett óra után harminc forintot. (A tű kicserélése mintegy fél percet vesz igénybe.) Tehát a tű kicserélése harminckilenc forintba kerül.

Úgy gondolják talán az illetékesek, hogy amit a vevő a leszállítással nyert a réven, azt adja le a vámon?!

(darvas)

Meleg helyzet

Johnson: Csupa forró drót... Egy sem langyos!
A „New York Herald Tribune"-ból

HÁLÁTLANSÁG

– Nézze, én már annyiszor kértem, hogy hagyjon nekem békét, ne bolygasson folyton... Mire való ez az örökös piszkálódás?

– Rendben van, most már én is azt mondom, elég volt. De akkor fizesse meg a tartozását, adja vissza a feleségemet és pucoljon ki a lakásomból.

– Ennyit ne kívánjon tőlem egyszerre. Az még rendben van, hogy visszaadom a feleségét, ezt még kibírom, ha maga annyira ragaszkodik hozzá. Nem akarom, hogy azt híresztelje rólam továbbra is, mennyire rossz ember vagyok. Mert ez nem igaz. Azt viszont verje ki a fejéből, hogy én a lakásból kiköltözöm. Tudja azt maga jól, hogy albérlőt nem tehet ki senki az utcára. Már pedig akárhány címet hoz nekem, előre kijelentem, hogy egy sem felel meg. Az meg micsoda buta beszéd, hogy fizessem ki a tartozásomat? Miről van szó megint?...

– Ejnye, hát elfelejtette, hogy másfélévi lakbérrel tartozik nekem? Mit képzel maga, talán a két szép szeméért tartom itt a nyakamon?

– Mi az, hogy lakbér? Haha! Csak nem gondolja, hogy fejre estem? A kedves feleségét tíz hónapja én etetem. Az magának semmi? He?! Tudja, mennyit evett nekem össze az az asszony? Csupa finom, drága falatokat vettem neki mindig. Ha úgy vesszük, még maga kell hogy fizessen nekem. Utóvégre a maga felesége. Hogy jövök én ahhoz, hogy ingyen etessem, itassam? Jó vicc!... Ha nem tetszik, forduljon a bírósághoz.

– Már fordultam. Tudja jól, hogy egy éve pereskedünk, és semmi értelme.

– Mondtam magának, hogy ne költsön feleslegesen.

– Nem baj, ha nem fizet, majd egyszer leverem magán...

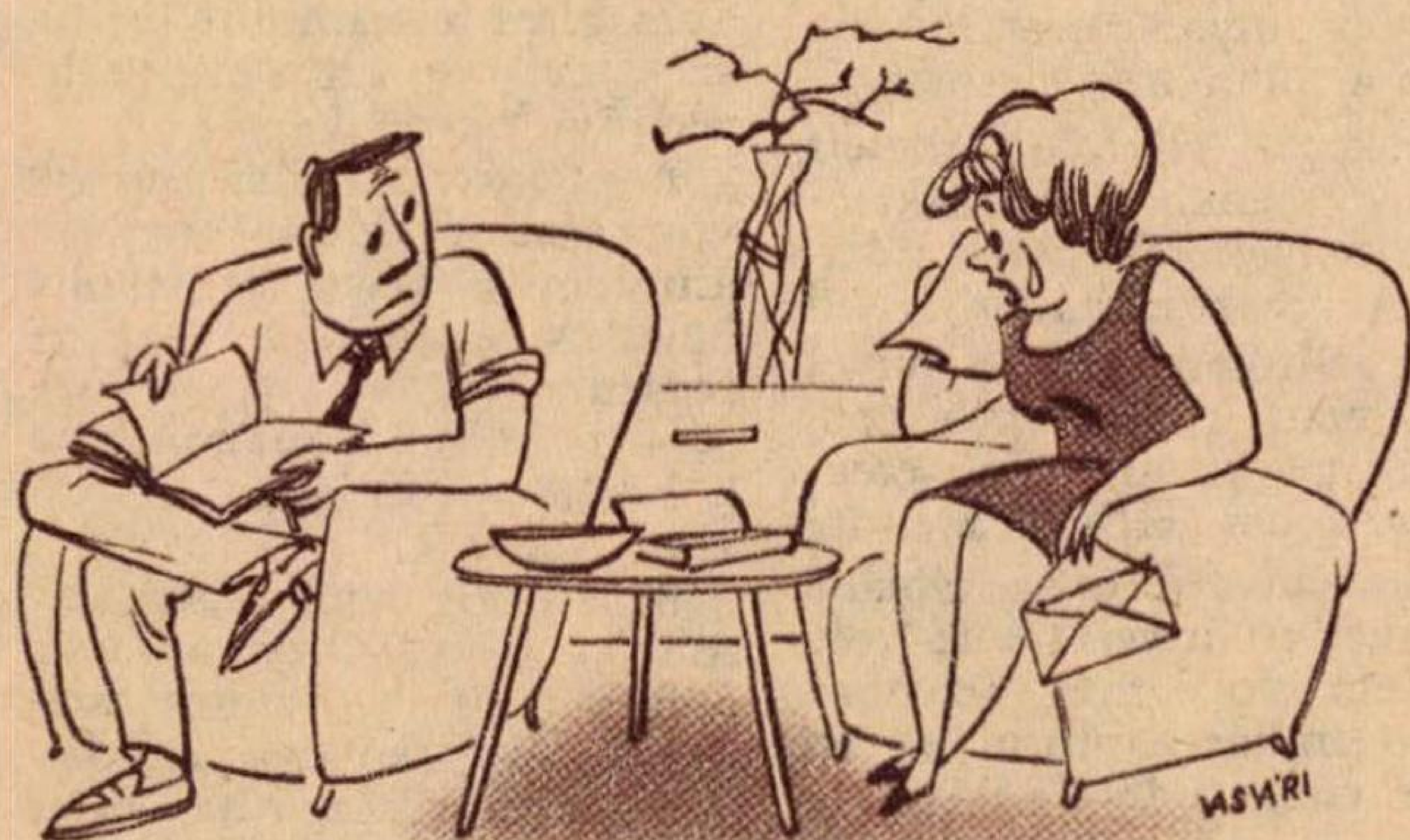
– Azt adja a jóég, mit gondol, én addig majd újságot olvasok?

– Szóval itt kár vitatkozni. Nincs értelme. Utoljára kérdem, megy vagy marad?

– Bolond lennék menni. Nincs ma olyan törvény, amivel maga engem innen kitehet.

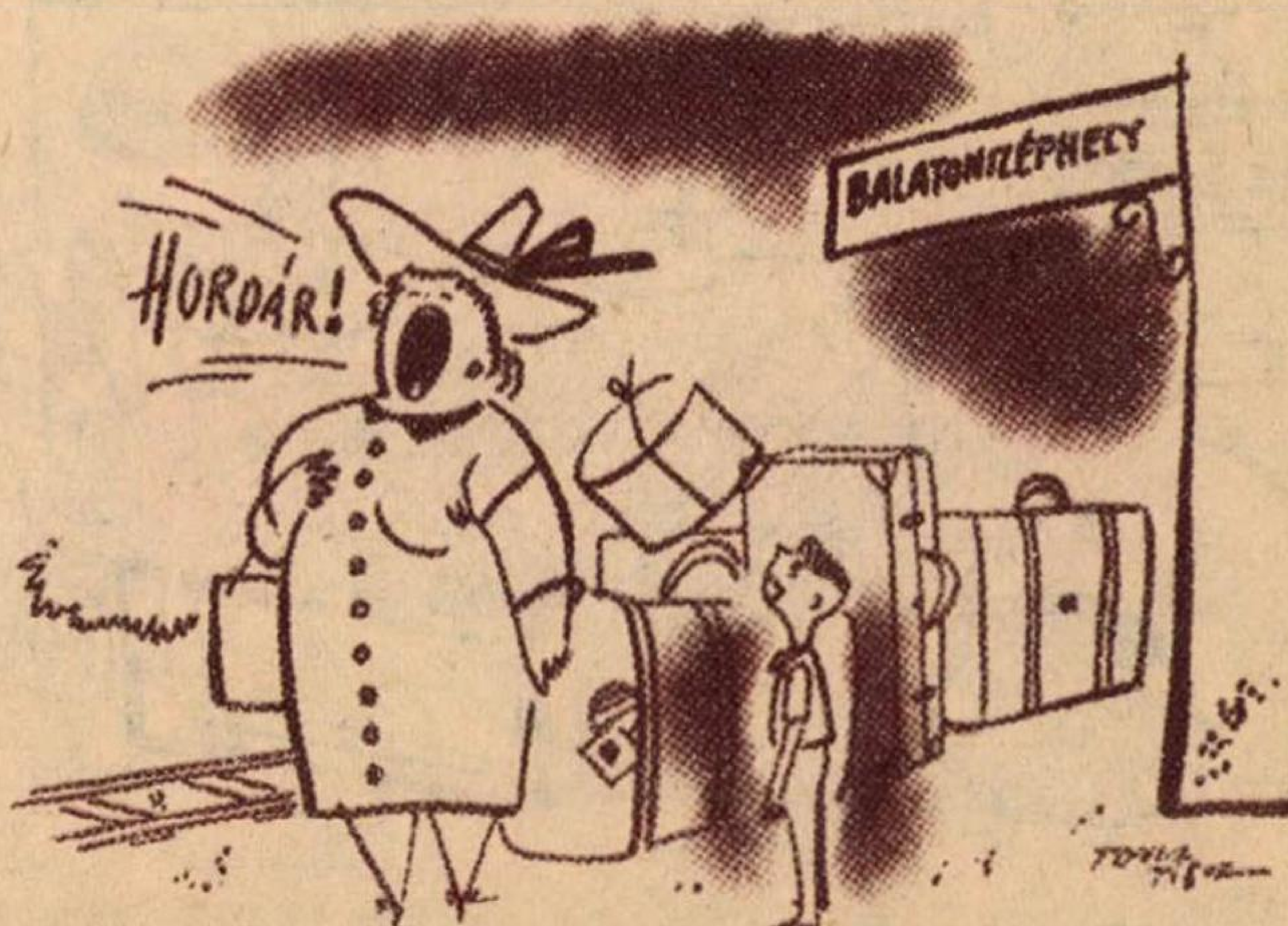
Zoltai András

Nyári táborozás

– Úgy hiányzik az a komisz kölyök!...

Ahol felkészültek a vendéglátásra

– Itt vagyok, néni, kérem...

A FEJSZÁMOLÓ

Tízéves koráig Béla egész rendes gyerek volt, nem lehetett rajta semmi különöset észrevenni. Akkor elkezdett sápadni, az étvágya elromlott, és nem szívesen vett részt a pajtásai játékában. Az anyja, derék és kövér fűszeresné, elvitte Ráczkövi doktorhoz, aki alaposan megvizsgálta, a szívét, a tüdejét, de nem talált semmit.

Bélát beíratták a gimnáziumba, ahol a két első osztályban egy tantárgyhoz sem mutatott különös hajlandóságot. Gyenge tanuló volt, éppen csak hogy meg nem bukott. A harmadik osztályban azonban, egy számtanórán, mikor a Rezedának csúfolt tanár úr a táblán egy hosszú számoszlopot készült összeadni, Béla jelentkezett:

– Tanár úr, kérem, én tudom fejből az eredményt.

– Megbolondultál, édes fiam? – kérdezte a tanár.

– De igen, kérem, én tudom.

– Hát mondd, mennyi.

Megmondta. Rezeda utánaszámolt, és Bélának igaza volt.

– O te gazfickó – nevetett a tanár –, te gyorsan összeadtad papíron, és aztán jelentkeztél, hogy fejből. Ismerlek én benneteket.

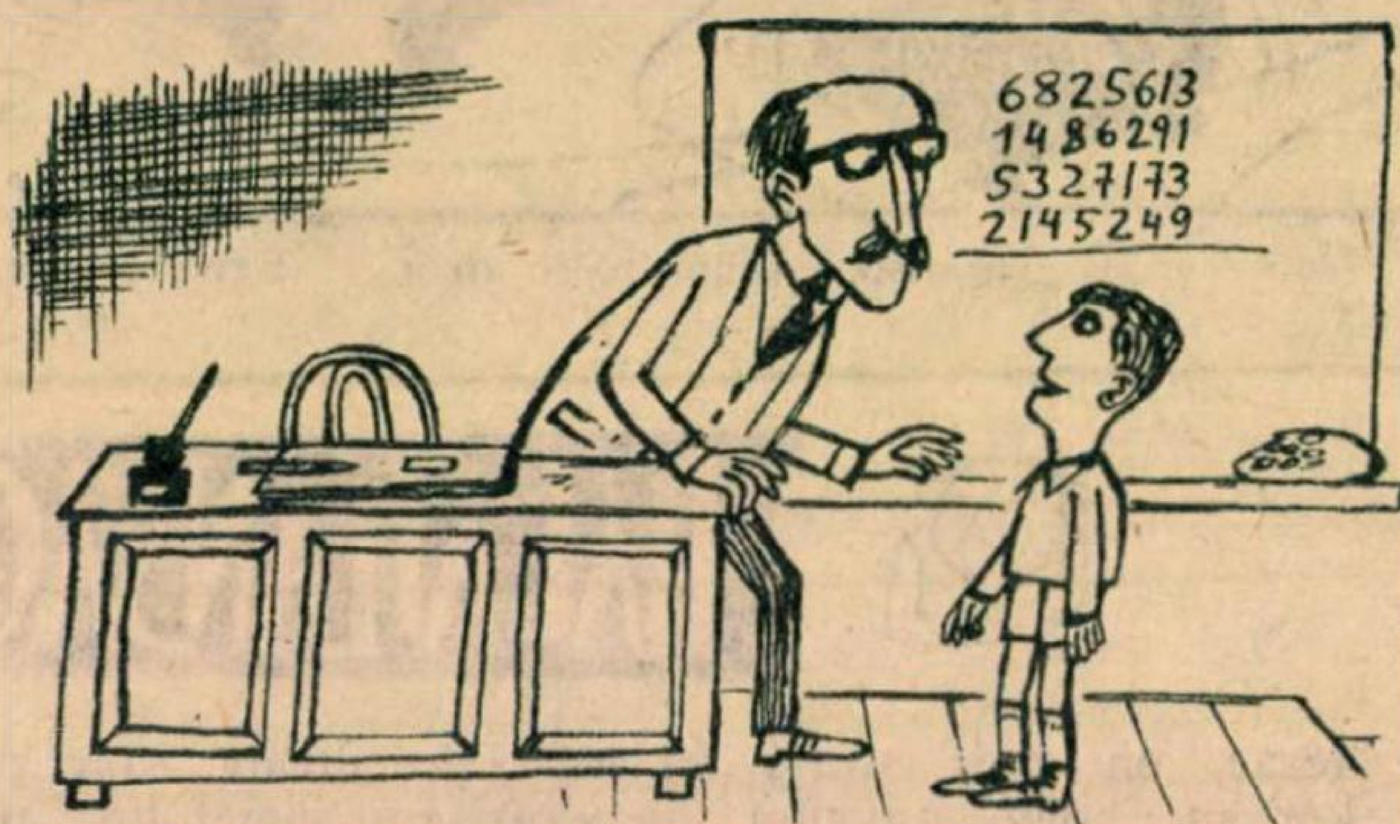
– De kérem szépen, én...
– hebegte Béla –, én...

– Haszontalan fráter! Hogy mersz nekem hazudni? Hát akkor add ezt össze! – kiabált rá Rezeda, és erélyes krétakopogással felírt vagy nyolc hosszú számot. Béla néhány pillanatig nagy szemmel nézte a táblát, aztán kimondta: négymillió-százharmincnyolcezer-hatszáztizenhárom. Rezeda utánaszámolt, és a csodálkozástól nyitva maradt a szája. Új példát írt fel, most már szorzásra, és Béla hibátlanul megmondta. Aztán egyet osztásra, egyet kivonásra, és Béla ismét rögtön megmondta az eredményt.

Az osztályban a gyerekek felugráltak, a tanár pedig dermedten állt. Ilyet még nem pipált. Most már a fiúk adtak fel példákat, és Béla hiba nélkül megfelelt nekik.

– Csoda! Csoda! Fenomén! – szaladt be Rezeda csengetés után a tanári szobába és elbeszélte az esetet. De tíz perc alatt az egész gimnáziumot bejárta a hír, hogy mit tud Béla. Nézték, körülvették, faggatták, egyszerre a leghíresebb lett az iskolában, még a Petriknél is híresebb, aki pedig a múlt vasárnap három gólt lőtt a realisták kapujába.

A kisvárosban hamar elterjedt a szenzáció híre. A Szerecsenhez címzett fűszerüzletnek fellendült a forgalma, sokan bejöttek megnézni a helyet, ahol ez a számoló zseni született. Tanácsokat adtak Béla apjának, hogyan gyümölcsöztesse fia tehetségét, mások óvták a megerőltetéstől, volt olyan is, aki a gyereket az egészsége érdekében eltiltotta volna a számolástól. Az egésztől legjobban Béla apja volt meglepve, nem értette, hogy lehet neki ilyen fia, mikor ő ceruza nélkül még két számot sem tud összeadni.

Bélát aztán még sokszor kipróbálták, de nem volt olyan feladat, amit ő pillanatok alatt meg ne oldott volna. Hírneve nem állt meg a kisváros határánál, már az újságok is írtak róla, s egy nap kecskeszakállas úr jelent meg a Szerecsenben, és szerződést ajánlott fel Béla apjának, hogy fiával körútra indul az országban. Némi alkudozás után megkötötték az üzletet. Béla magántanuló lett, és kapott egy fekete bársonyzekét, fehér gallérral, és így lépett fel különböző városokban egy nagy teremben, ahol sok ember gyűlt össze, akik egy csomó példát adtak fel neki, és ezeket ő minden erőfeszítés nélkül, sápadtan, keskenyre szorított szájjal, villámgyorsan kiszámította. Közben megtanult hatványozni és gyököt vonni, és ezeknek olyan mestere volt, mint a többi műveletnek.

Arcképét sokfelé lehetett látni, újságokban és plakátokon, melyek fellépteit hirdették. A kecskeszakállas úr kivitte külföldre is, de mivel Béla nem tudott másképp, mint magyarul, az eredményt nem szóval mondta el, hanem felírta a táblára. Mindenütt óriási sikere volt, és nem volt még tizenhat éves, mikor jóformán az egész világ tudott róla.

Három hónapot minden évben otthon töltött, és a tanév végén elment a gimnáziumba vizsgázni. Az előrelátó apának volt ez a kívánsága, és ez teljesült is, mert Bélától, városuk nagy fiától csak olyat kérdeztek a jó tanárok, amit tudott. Mikor Béla a hetedikből vizsgázott, már hosszú, vékony legény volt, akinek minden évben új bársonyruha kellett, és sárga feje fonnyadtan nyúlt ki a fehér gallérból.

Vizsga után Béla a Nőegylet javára fellépett a városi színházban. A kecskeszakállas úr hiába tiltakozott az ingyenes fellépés ellen, a Szerecsennek ez üzleti érdeke volt. Béla ismét bámulatos dolgokat művelt, és mikor a dübörgő taps után a függöny lement, a Nőegylet elnöknője, a gyönyörű Patrubicsné felszaladt a színpadra, elragadtatásában többször megcsókolta a fiút, aztán anyásan kebléhez szorította citromszerű fejét. Béla szédülve, piros fülekkel nézett fel rá. Szünet után valami zeneszám következett, aztán megint Béla. Minden nagyszerűen ment, míg a nézőtéren észre nem vette a mélyen dekoltált Patrubicsnét. Erre zavarba jött, akadozni kezdett, s a végén egészen belesült. Az emberek elnéző mosollyal mentek haza, no istenem, ilyen még a legjobb fejszámolóval is megesik.

A kecskeszakállas úr másnap elvitte Bélát Pestre, hiába, nem tesz jót neki az itthoni levegő, és az anyja is agyontömi. De Pesten Béla egyebet sem csinált, csak állt az ablaknál, és nézte a nőket. A fellépése előtt való napon a villamoson látott egy lányt, akinek égszínkék volt a szeme és kissé nyitva volt a szája, mintha azt kérdezné: ki csókol meg? Béla nem tudott többé másra gondolni, még akkor sem, mikor a pódiumon állt, és a nézők számtani példákat adtak fel neki. Béla csak állt ottan, hülyén bámult a kérdezőkre, és egyetlen példát sem tudott megoldani. Óriási botrány lett, az emberek visszakövetelték a pénzüket, Bélát pedig kifütyülték. Ez az? Ez az a híres fejszámoló? De hiszen ez még azt sem tudja, mennyi kétszer kettő!

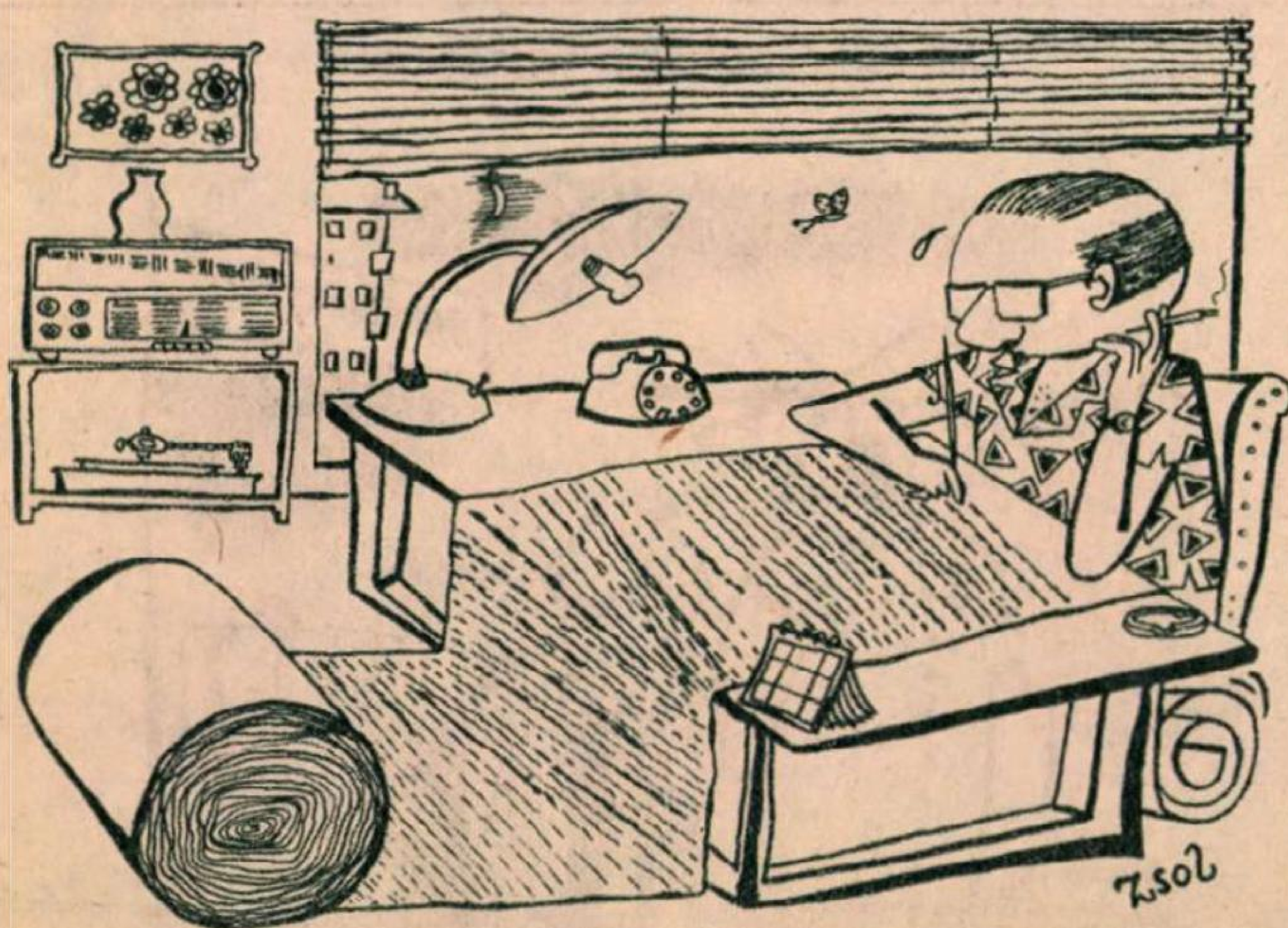
A kecskeszakállas úrnak volt esze, és látta, hogy itt mindennek vége. Felpakolta Bélát és benyitott vele a Szerecsenbe.

– Itt hozom a maguk buta kölykét – szólt és eltávozott.

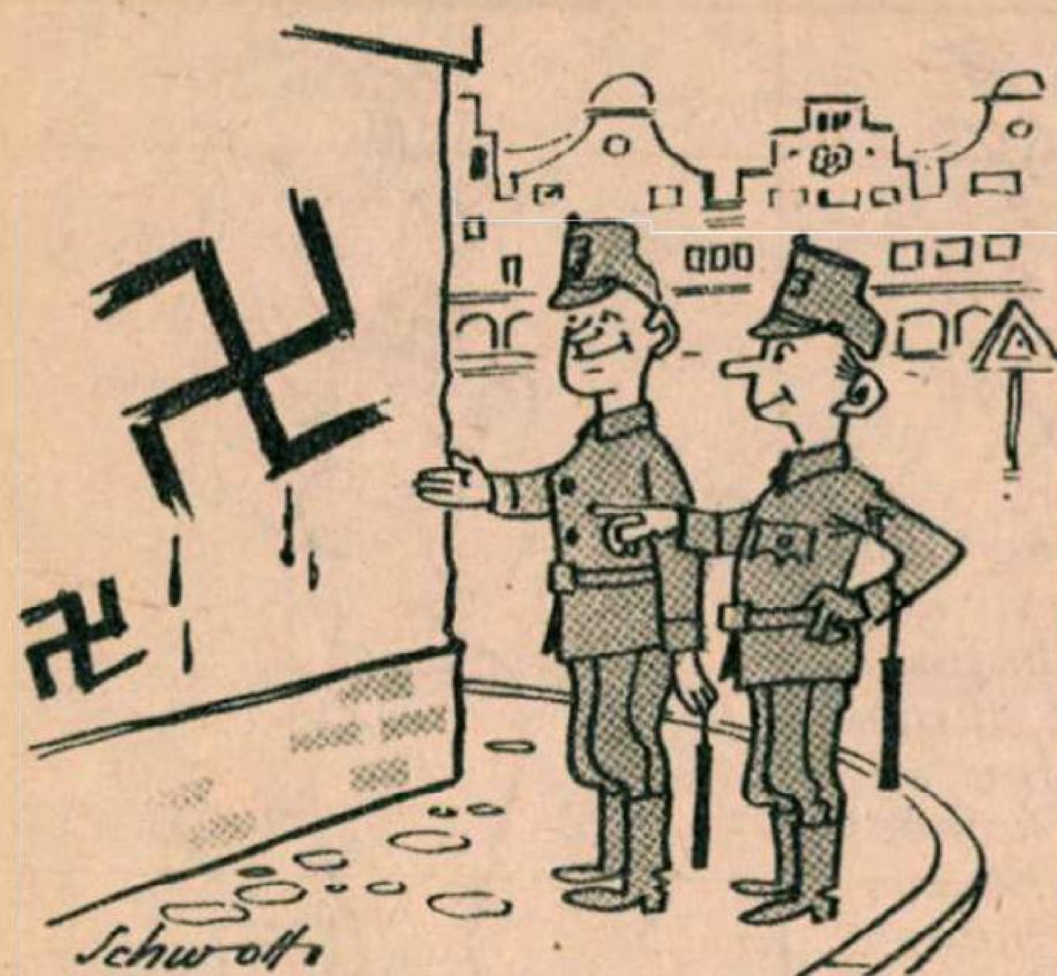
Béla pedig nem fejszámolt többé, mire visszakapta az étvágyát és becsületes arcszínét, tánciskolába járt, belépett a futballcsapatba, és az érettségin számtanból megbukott.

Balázs Sándor

Készül a regénytrilógia

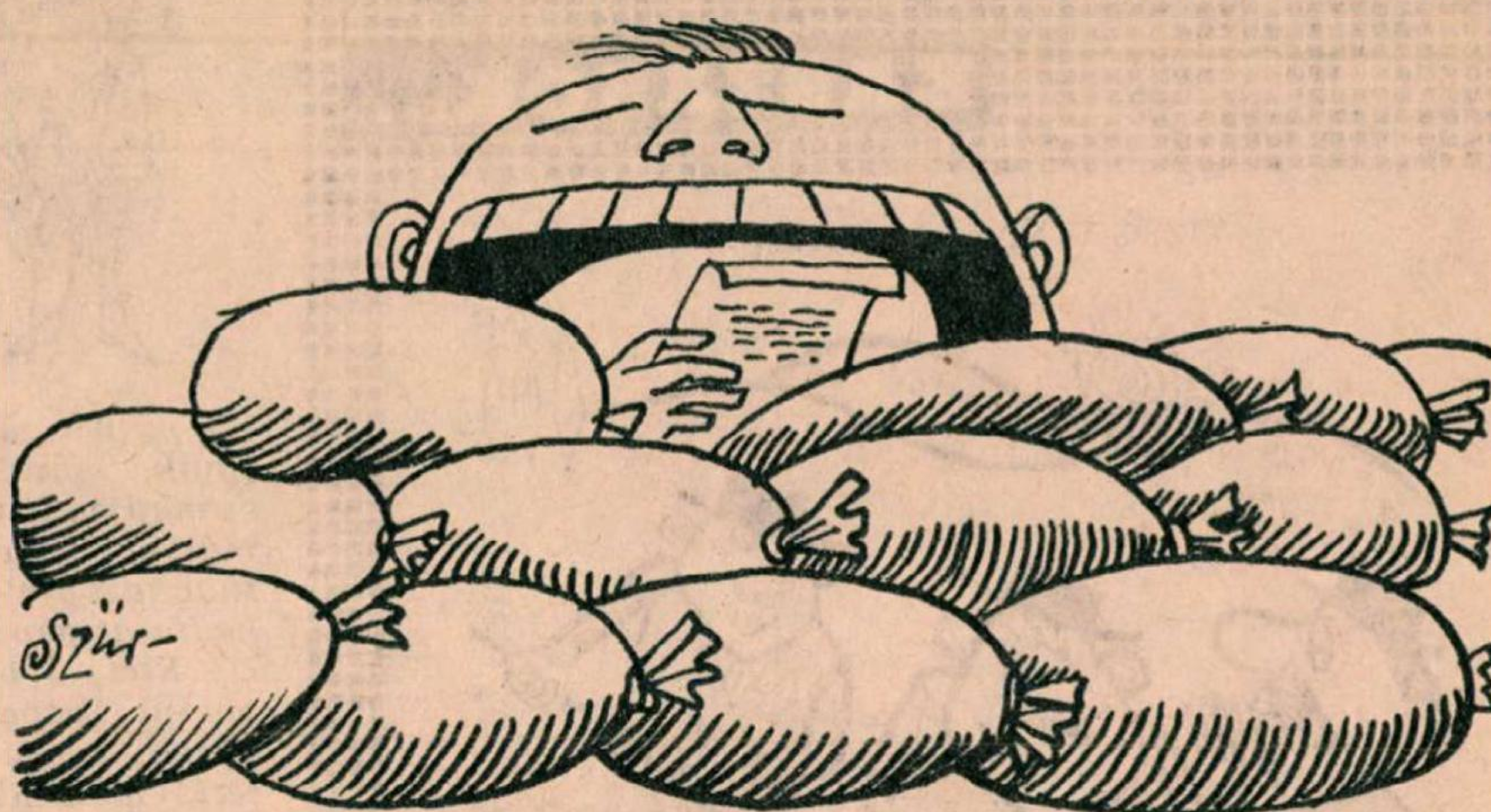
Nyugat-Németországban

– Nézd csak ezeket a járatlan tacskókat! Fordítva festik a horogkeresztet!...

Szóáradat

Szűr-Szabó József rajza

Szép, rózsás arca volt, kék szeme, és igen komolyan nézett rám.

– Mit kell még végrehajtanom? – kérdezte, s a hangja idegenül csengett.

– Mondd el, mit tettél eddig – javasoltam.

– Találtam egy táskát, tele pénzzel, és visszajuttattam a tulajdonosának.

Felemeltem az ujjamat:

– Egy!

– Aztán tűzvésznél tüntettem ki magamat – kis szünetet tartott, szélesen elmosolyodott. – Minden élőlényt kimentettem az égő házból mire megérkezett a tűzoltókészültség. Két tűzoltót is kihoztam a lángokból, a vízlefolyón keresztül menekülve ki a házból...

– Ne is folytasd – vágtam közbe, felemelve második ujjamat is. – Tudom, még a szerénység következik, jellemed egyik legszebb vonása.

Lelkesen folytattam, mint egy rádióbemondó:

– Bár súlyos égési sebeket szenvedett, visszautasította a kórházba szállítást, mert ismeretlen akart maradni. Egyenesen az üzembe sietett, és túlteljesítette a tervet. Van még valami?

– Beleesett a jeges folyóba, és én kimentettem...

– Egy kisfiút, tudom...

– Nem, csak a táskáját – újra elmosolyodott –, a kisfiú sírt, mint a zápor eső, mert a táskában voltak a kedvenc bélyegei. Hogy megörült, amikor ismét a kezébe foghatta őket!

Valahogy nem tetszett most a mosolya. Csúfolódást olvastam ki belőle. De a szavai... a történetek, amiket elmondott... valahogy ismerősek. Hát persze! Hisz ezeket én írtam! – Nagyszerű – kiáltottam fel. – Tűzön-vízen már átküldtelek, most már jöhet valami más!

R. VORONCSUK:

TALÁLKOZÁS A HŐSSEL

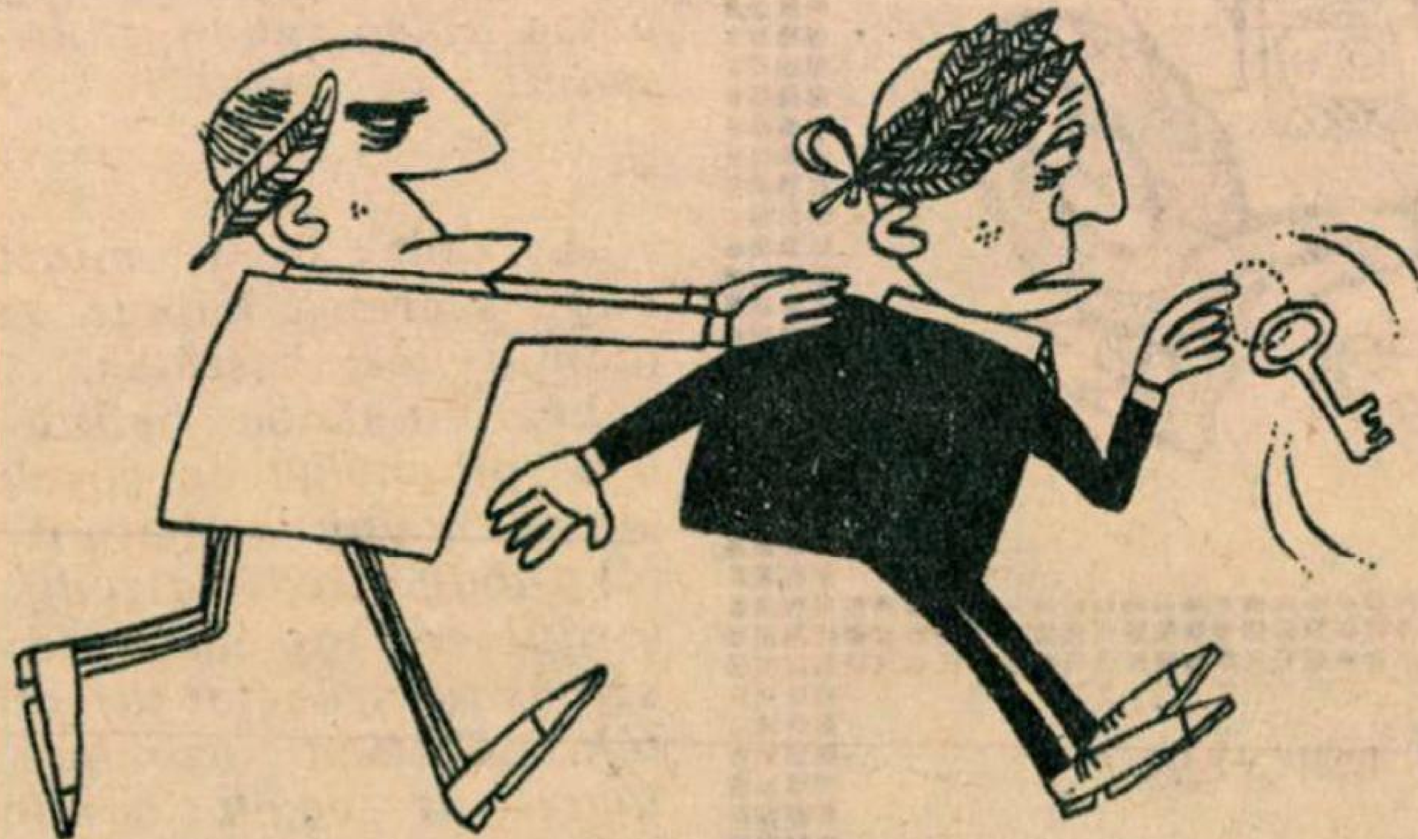
Gyanakvóan figyelt, elsápadt:

– Mit kell még tennem?

– Tudod – kezdtem óvatosan, s igyekeztem úgy beszélni, hogy hangom meggyőzően csengjen –, olyan jótettet kellene már végrehajtani, amilyet még senki sem csinált.

– Miféle jótettet? – kérdezte remegő szájszéllel.

– Ó, hát ez neked semmiség – vágtam rá gyorsan –, mondjuk például, hogy jutalmat kapsz egy újítási javaslatodért. Az átadási ünnepségre összejön az üzem vezetősége, a barátaid, az asztalra enni-, innivaló kerül, ahogy ez lenni szokott.

A szemében öröm villant meg:

– És én is ott leszek, ugye?

– Természetesen.

– És... innom is lehet? – kérdezte bátortalanul.

– Inni? Hát mondjuk egy féldecit vagy egy pohárka vöröset. De többet semmi esetre sem. Neked itt is példát kell mutatnod.

A szemében kialudt a tűz.

– És – folytattam – az ünnepségen kijelented, hogy az egész jutalmat, plusz a fizetésedet, plusz a megtakarított pénzedet átadod a ...hm.... a...az üzemi úszómedence építésének céljaira! Világos?

Mélyen a szemébe néztem, de nem sikerült egy szikrányi lelkesedést sem kiolvasni belőle. Hirtelen eszembe jutott még valami.

– Heuréka! kiáltottam fel – és lemondasz a...

– Már háromszor kényszerített rá – vágott közbe jéghideg hangon –, hogy lemondjak a lakásomról. Először egy egyedülálló matematikus számára, aztán egy ifjú házaspárnak, akiknek az anyakönyvi hivatalban nyújtottam át lelkesen a lakáskulcsomat, és végül egy összeférhetetlen bokszbajnoknak, akit a különálló lakás fosztott meg a szomszédok kiirtásának lehetőségétől.

Barátságosan ráveregettem a vállára:

– Értem, értem. Nem akarod, hogy ismétlésekbe bocsássalak. Nem is foglak. Csak nem gondolod, hogy semmi újszerű nem jut eszembe? Rossz véleményed lehet rólam, öregem!

Bólintott, mire folytattam:

– Ezt hallgasd meg: írsz egy beadványt, hogy önként lemondasz a lakásodról egészen addig, míg hazánkban mindenkinek nem lesz saját lakása. Ez aztán jó cselekedet lesz! Ilyet még soha, senki sem tett. Na, mit szólsz hozzá?

Hallgatott, szemmel láthatóan töprengett. Az arca közben egész megváltozott, a homlokát összeráncolta, szeme elsötétedett, a tekintete villámokat szórt. Aztán kemény léptekkel felém indult. És... és hirtelen rettenetes erővel elkapta a nyakamat, szorítani kezdte. Egy pillanat alatt elsötétült előttem minden, és mintha távolról jutottak volna fülembe vészterhes szavai:

– A lehető legnagyobb jótettet fogom végrehajtani. Megfojtalak. Többé nem fogsz semmit az ujjadból szopni.

– Nem – fo... – hörögtem rémülten – nem fo...

A szorítás egy csapásra megszűnt. Körülnéztem. A szobában nem volt senki.

– Hol vagy, hol vagy? – kiáltottam fel.

– Ha! Ha! Ha! – válaszolt egy gúnyos kacaj az íróasztalom felől, onnan, ahol szép rendben feküdtek a modern hősről írott kézirataim. Másnap akartam bevinni a szerkesztőségbe. Odarohantam, s lázas igyekezettel kezdtem a lapokat a szemétkosárba dobálni. Mire az összes kézirat belegyömöszöltem, a nevetés megszűnt.

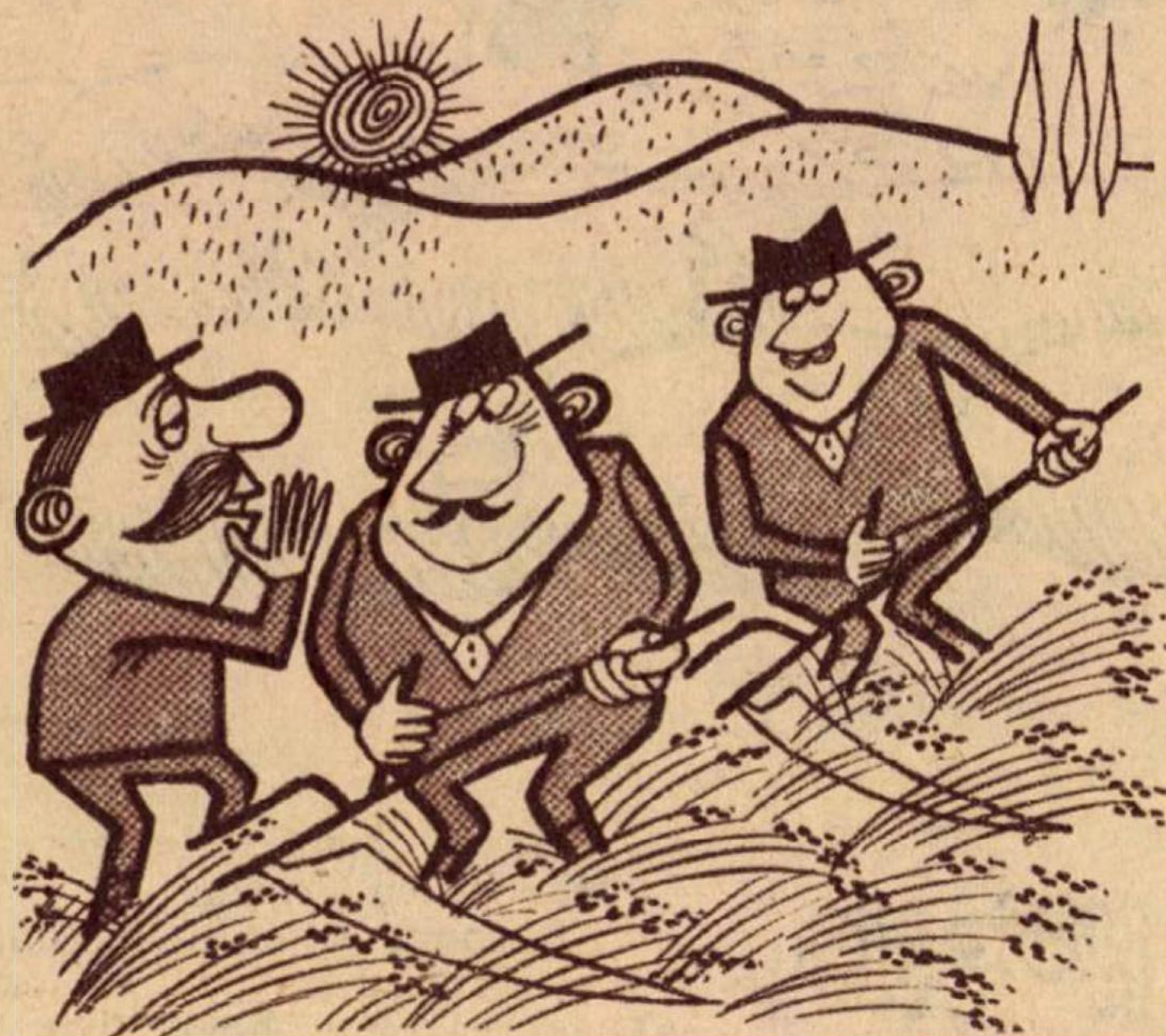
Homlokomról letöröltem a jeges verítéket.

Remélem, egyhamar nem találkozom a hősömmel...

Oroszból fordította:
Puskás Tamás

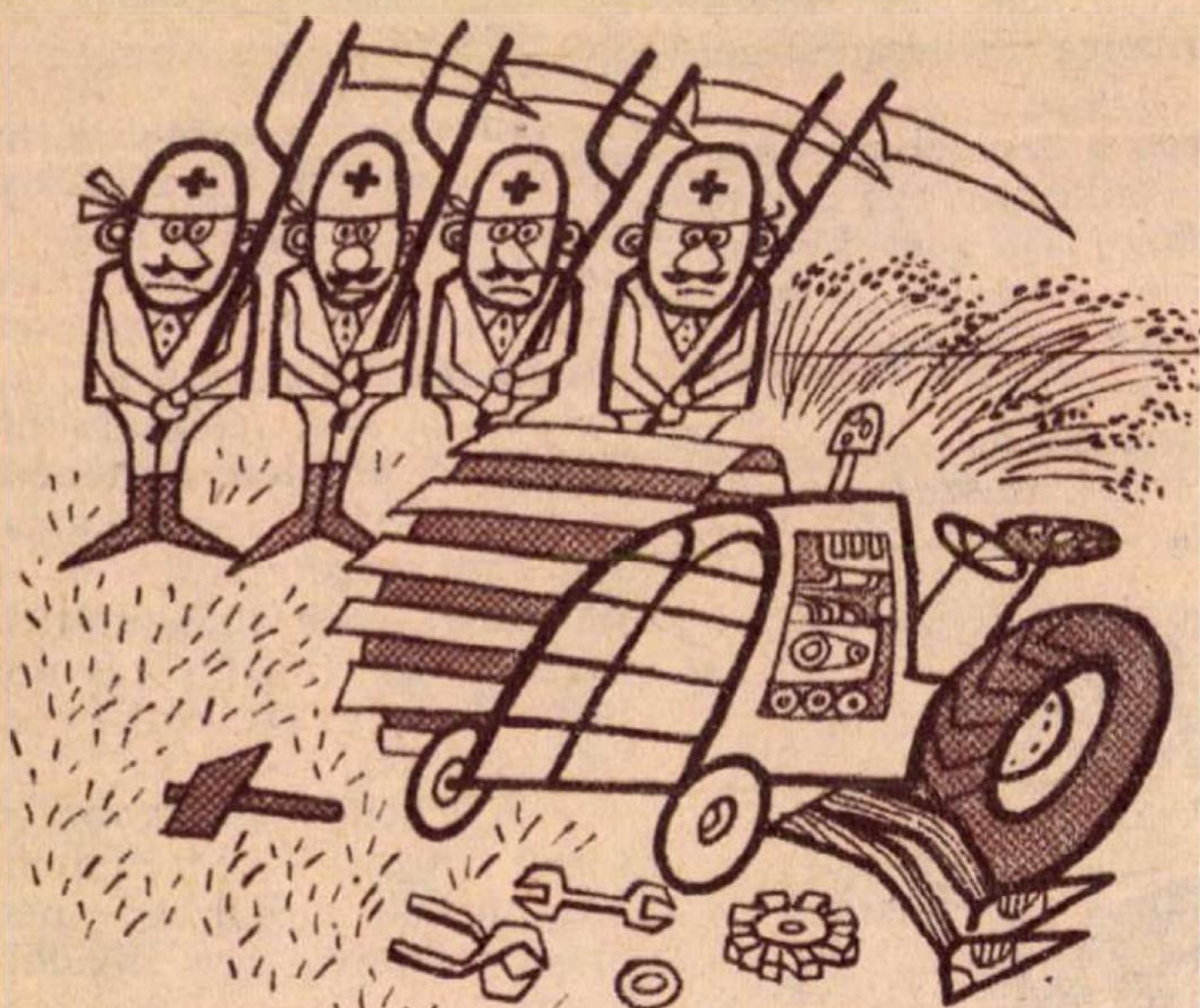
HEJ, KASZÁSOK, KASZÁSOK...

VIZSGÁZNAK A FIATALOK

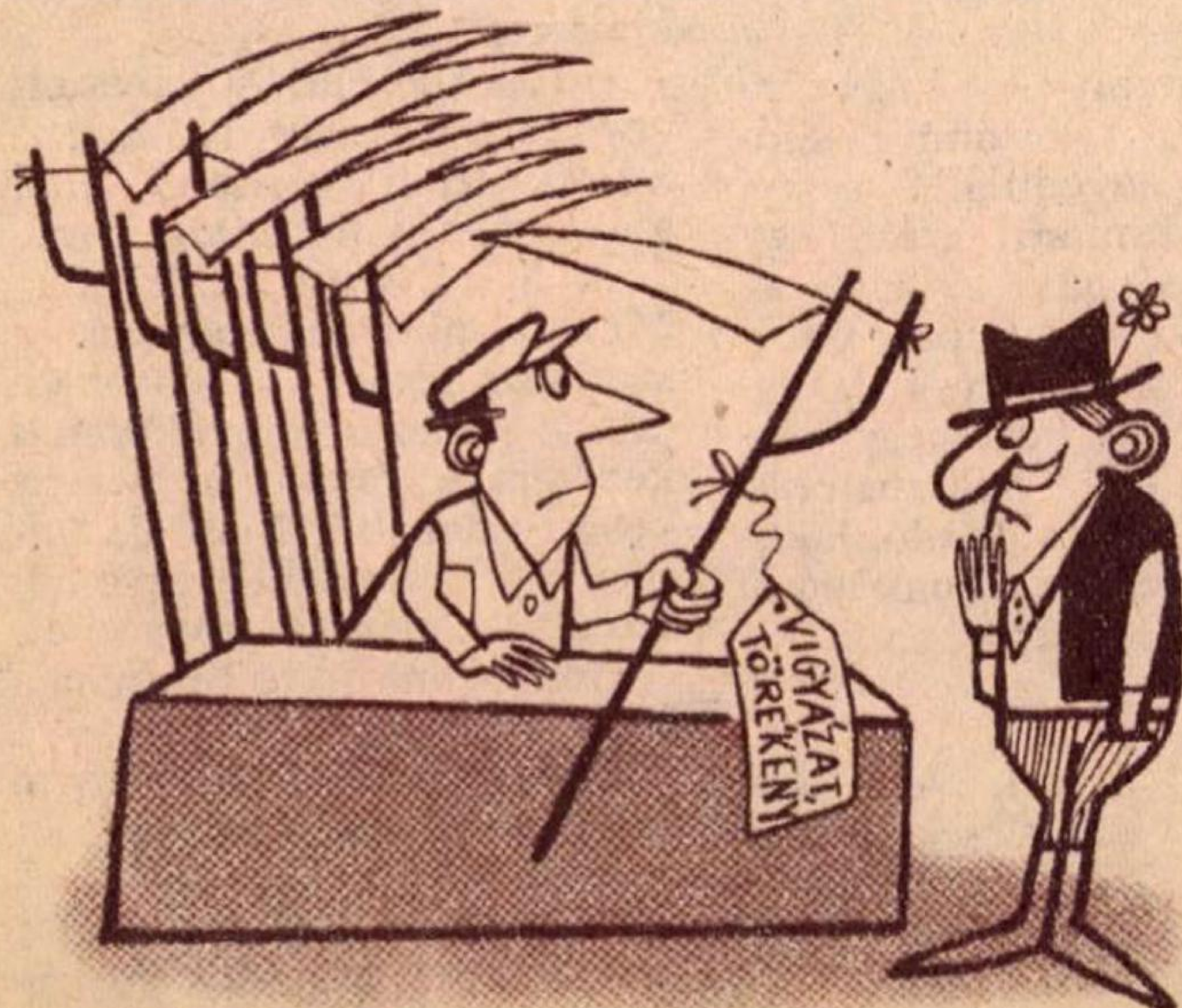

– Csak bátran, Jani fiam! Ha baj lesz, súgok!

ELSŐSEGÉLY

NEM MIND KASZA, AMI FÉNYLIK

Fülöp György rajzai

Új divat, jó divat, hogy egyik szövetkezet kölcsönadja a kombájnt a másiknak, ha ott sürgetőbb az aratás. Így engedte át gépét a komádi Új Élet, a beregböszörményi Szabad Földnek, persze, a gyorsaság mellett mellőztek minden hivatali formaságot. Hát nem szép dolog ez? Legközelebb az egyik téeszelnök egyszerűen odaszól a másiknak:

— Öregem, van egy kombájnod elsejéig?

*

Kitűnő találmány a kombájnokra felszerelt zuhany. Egy ilyen zuhanyozóval felszerelt masina két főnyi legénysége egy sor csinos marokszedő lányt pillantott meg a böszörményi határban és a hőség miatti rendkívüli lenge öltözékben. Kis ideig nagy odaadással bámulták a barna bőrű nimfákat, majd a vezető felocsúdva hátraszólt a vágást, cséplést igazgató segéderőnek:

— Most engedd meg azt a hideg zuhanyt, komám!

*

A dőlt búza miatt nagy szerepet kapott az idén a kézi kaszálás. A nehéz munkába beiktatott pihenőket az egyik téeszben úgy szabályozták, hogy minden tizedik fordulónál egy cigarettaszívásnyi szünetet tartottak. Feltűnt azonban, hogy az egyik banda (ahogy az aratócsapatot nevezik) már déltájban sokkal előbbre tartott, mint az odább dolgozó másik. A főagronómus mindjárt sejtette, hogy a cigarettaszünetnél nem egyezhet valami és megkérdezte a lemaradókat: hányat szívtak a tizedik forduló után?

— Egyetlenegyet.

— De hát hogy lehet olyan sokáig szívni egyetlen cigarettát?

— Ki beszél cigarettáról? — volt a válasz. — Mink szivarozunk.

(fülöp)

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povács és Kvizinger találkoznak az ismert balatoni fürdőhely fő utcáján.

— Na — kérdi Povács —, meg vagy elégedve az orvosal, akit tegnap ajánlottam neked?

— Dehogy vagyok — méltatlankodik Kvizinger. — Azt ajánlotta, hogy aludjam éjjel nyitott ablaknál, megfogadtam a tanácsát, és másnap, mire felébredtem, eltűnt az aranyórám.

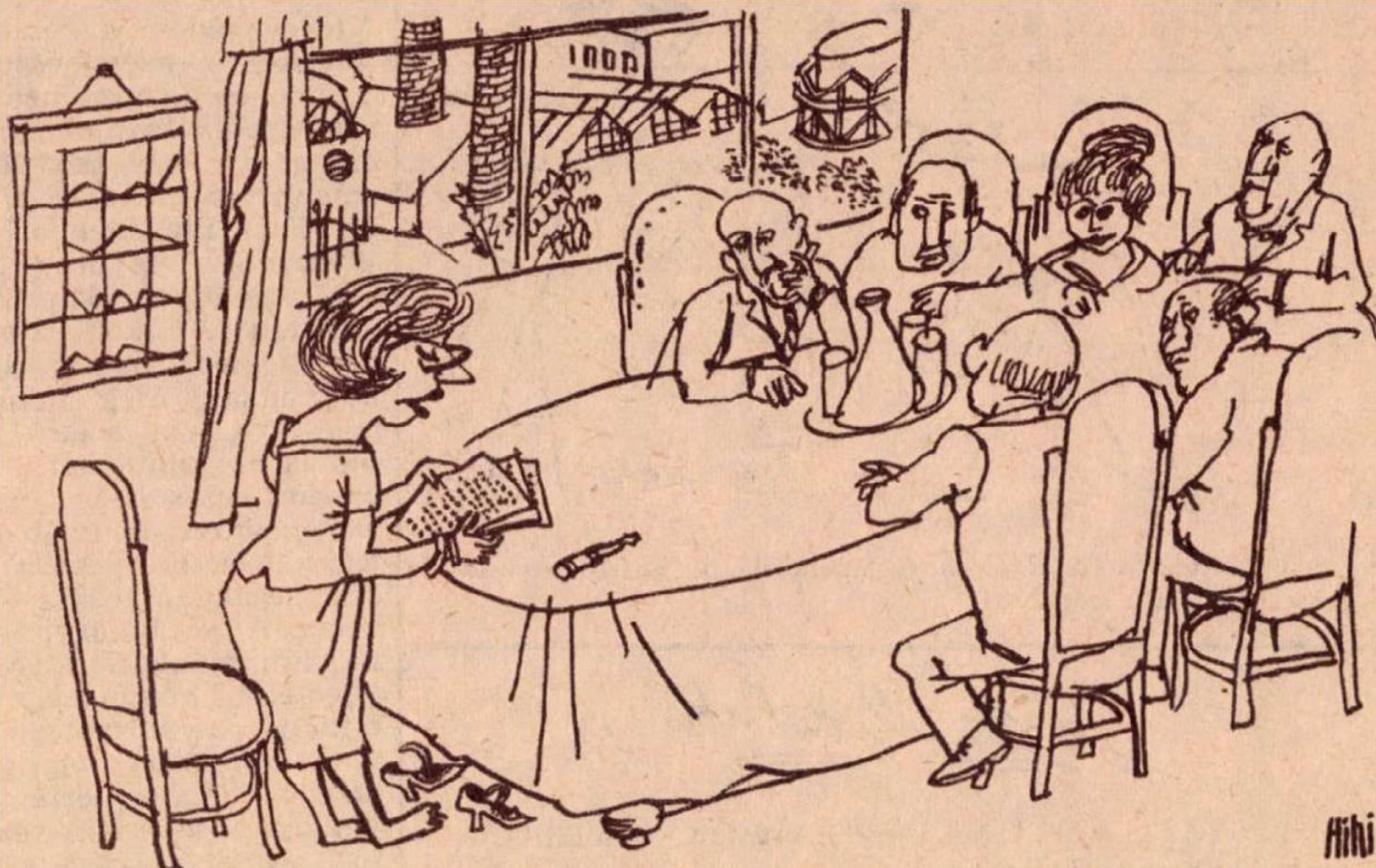
*

Stromfai jegy nélkül utazik a vonaton. Egyszerre csak beront egy marcona alak a kupéba, és a mellének szegez egy revolvert. Stromfai az első pillanatban megijed, de aztán fellélegzik.

— Ja, csak maga az! Már azt hittem, hogy az ellenőr.

Termelési értekezleten

Hegedűs István rajza

– Vizsgáljuk meg közelebbről, hol szorít a cipő!...

TÁJ ESZMÉLKEDVE

— A bomba most következik! Figyelsz, hékás?!

Bombaként hatott, úgy, mint házigazdám Roráriusz, a festő ígérte. Én még olyan gyatra képet életemben nem láttam, mint amit e fennhéjázó bevezetés után tett föl állványára a mester. Mintha fölmosóronggyal mázolta volna egy harmadnapja részeg futóbolond. Tájkép volt, rajta egy mocsárszínű tanyaépület bágyadozott, szarvas nézett be a ház ablakán s a tanya fölött kancsal hold fityegett. A giccs ölelkezett benne a dühítő fölületességgel.

— Azt hiszem, ezzel letettem a garast — fonta karba a kezét az alkotó. — Neked hogy tetszik?

Gyávaságom sodort a bajba, mert így feleltem:

— Érdekes... roppant érdekes... — taktikáztam egyelőre.

— Benedek főműve — nézett rajongva férjére a művész fiatal, ám ötödik felesége.

— Nekem tetszik — nyögtem, hogy én is lerakjam a garast. És sohasem hittem volna, hogy egy ilyen gyöngécske elismerésnek minő következménye lehet.

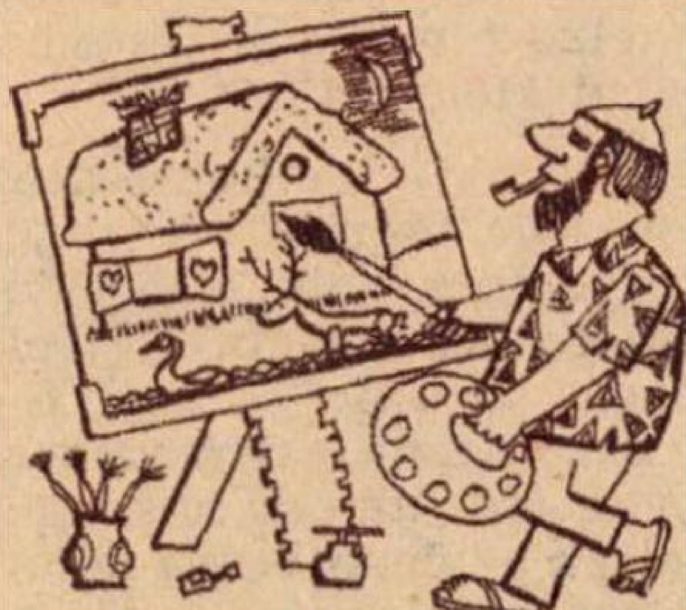
Másnap délután beállított hozzám Roráriusz s hozta a másfél négyzetméteres képet.

— A tied, hékás! — hadarta. — Úgy állapodtunk meg nőmmel, Mókucival, hogy ha olyan végtelenül tetszik neked, legyen a tiéd. A címe egyébként: Táj eszmélkedve.

Ijedten, ám erőtlenül védekezni kezdtem. Hogy ilyen értéket, hogy fogadhatok el?! Hogy miért fosztanám meg legjobb művétől?! Hogy ez a kép múzeumba való, nem magánlakásba.

Roráriusz azonban fékezhetetlen adományozónak bizonyult. Még helyet is talált alkotásának. Leakasztotta főfalamról azt a szép csendéletet, melynek tizennyolcadik részletét csak néhány napja fizettük ki.

— Ez a fusi munka meglesz majd az előszobában is... Holnap meg küldöm Csibrát, a képkeretezőt. Igaz, nem olcsó fiú, de olyan keretet ad, mintha egy Rembrandtod volna.

Másnap jött Csibra. Valóban nem volt olcsó fiú. De amikor elkészült a kerettel és hozta a képet, Roráriuszért is beszólt s együtt csöngettek rám.

— Hogy a legmegfelelőbb helyre kerüljön — atyáskodott a piktor.

Oda került. Amikor megköszöntem fáradságát, csak ennyit kért Roráriusz:

— Ha valaki az ismerőseim közül meg akarná

nézni, ugye, nem dobsz ki bennünket?!

Hetenként négy-öt ismerőse „kívánta látni". Egyikmásik este tíz után. És mindig Roráriusz kalauzolásával. A feleségem úgy döntött, hogy mégiscsak meg kell vennünk részletre a háromezer forintos hatszemélyes házi presszógépet, ha már akkora nálunk a Táj eszmélkedve nézőközönsége.

Saját vendégeim viszont megbocsátó mosollyal érdeklődtek:

— Bélus festette?

Mármint a neveltfiam, aki gyermekkorában egy ideig eljátszadozott a festékkel és az ecsettel.

Mit tagadjam, szinte hálát éreztem azok iránt, akik néha irgalmatlan őszinteséggel mondták el véleményüket a förtelmes mázolmányról. Aztán egy napon a sors kedvezése kétszeresen is föloldott a rám nehezedő esztétikai nyomás alól.

Az első boldogító esemény az volt, hogy Roráriusz bejelentette: házat örökölt távoli szülőfalujában és az életben többé nem teszi be a lábát Budapestre.

S miként versszak végén a ráütőrím, úgy hangzott fülemnek aznap este egy nem éppen kedvelt ismerősöm nyilatkozata:

— Hogy ez a tájkép milyen csodás!

És tettetett elragadtatással dicsérni kezdte a festményt.

Másnap már csöngettem lakásán a képpel. Elháríthatatlan kedvességgel jelöltem ki a mű helyéül a lakás legszebb falát. A háziak dadogva mondtak köszönetet. Csak egy viszonzást kértem:

— Ha érdeklődők szeretnék látni, ugye, nem dobják ki őket?

Sápadtan megígérték.

Tegnap a megajándékozott család asszonya fölhívta telefonon a feleségemet. Hallotta, hogy van egy heverő tizenkét személyes presszógépünk. Nem adnánk el nekik? Nekünk úgy sem kell.

Eladtuk.

Bajor Nagy Ernő

Elrettentő példa

– Felvettem a bikinidet, hogy megmutassam, milyen nevetségesen nézel ki a strandon!...

Ezt olvastuk

VIGYÁZZ, POTYI, JÖN A HÁLÓ!

Az Esti Hírlap új halászati módszert ismertet, melynek az volna a trükkje, hogy a halak villamos mező hatására *hipnotikus* álomba merülnek, bent maradnak a hálóban, és vészjelet sem tudnak leadni társaiknak.

Elektromossággal már évtizedek óta fognak halakat, melyek az áram hatására önkéntelenül a hálóba sietnek vagy megbénulnak. De a halaknak hipnotizálása, azaz delejes álomba merítése valóban új módszer. Alighanem tömegszuggesztiót is alkalmaztak, ezzel kényszerítvén a halakat, hogy közismert szokásukkal ellentétben, sem farkuk csóválásával, sem pisszegéssel, vagy harsány kiáltozással ne figyelmeztethessék haltársaikat a veszedelemre.

CSAK A FEJÉT!...

A Magyarország az önkiszolgáló éttermek problémáit tűzte napirendre és kifogásolta azok túlzsúfoltságát, amin: „... elsősorban a vezetők szünet nélküli *jelenléte* enyhít valamennyit...” Az önkiszolgáló éttermek látogatói érthető kíváncsisággal mérlegelik: miképpen is enyhítheti a vezetők jelenléte a túlzsúfoltságot? Ijesztő talán a küllemük, vagy hideg sárgarépa főzeléket mutatnak fel, mire a gyengébb idegzetűek elmenekülnek? Nagyobb túlzsúfoltság esetében a szünet nélküli jelenlevő vezetők kihozatják a konyháról a húsklopfoló fakalapácsot és azzal a létszámon felüli kedves vendégek fejére aprókat ütögetve ritkítják soraikat?

BÁTOR EMBEREK

A Nők Lapja a szívsebészet óriási fejlődését méltató cikkében azt a véleményét hangoztatta, hogy: „... a nagy műtéteknél nincs szükség többé a *sebész haláltmegvető bátorságára...*” Véleményünk szerint a sebésznek a múltban sem volt feltétlen szüksége haláltmegvető bátorságra, sokkal inkább a betegnek, aki a kése alá feküdt. Ha a sebész netalántán önmagát operálja, ma is változatlanul szüksége van dupla kurázsira.

CSODA?

Három fényképen mutatta be az Ország-Világ, hogy miként emelték be a nagy botanikus, Linné restaurált szobrát Stockholmban a városi tanács székházának e célra kiképzett fali fülkéjébe.

Az első képen a földön áll a szobor, rendőr vigyáz rá. A másodikon azt látjuk, amint a szobor egy darú kötelén lóg, végül a harmadik fotó már a befejező műveletről tudósít: a szobrot a fülkébe helyezik.

Mindez rendjén is volna, de míg az első fényképen bemutatott szobor olyan férfiút ábrázol, aki leengedett jobbjával könyvet markol, bal kezét pedig csípőjére támasztja, a harmadik felvételen a szobor felemelt bal kezében látható egy könyv és jobbját kifejezetten magasra tartja, magyarázó mozdulattal.

Minthogy a fotoriporter lelkiismeretes munkájában nincs okunk kételkedni, a legkézenfekvőbb magyarázatot fogadjuk el: csoda történt és kész!

Dr. Árgus

MIÉRT SZÖKÖTT MEG AZ ANGOL VONATRABLÓ?

Idegenkedem a köntörfalazástól, s ezért őszintén megmondom, hogy nem értek egyet a brit belügyminiszter nyilatkozatával, amelyet a 30 évre elítélt Mr. R. A. Biggsnek, a Nagy Vonatrablás egyik tettesének szökésével kapcsolatban tett. Amikor ugyanis Mr. Biggset a barátai (igenis, vannak még barátok) megszöktették, sokan nem tudták elnyomni azt a lappangó érzésüket, hogy a börtönhatóságok talán nem tettek meg mindent a szökés megakadályozása érdekében. A brit belügyminiszter, Sir Frank Soskice, kijelentette, hogy megnyugtathatja a közvéleményt: semmiféle hiba vagy mulasztás nem történt a Wandsworth-börtön vezetősége és személyzete részéről. Hozzátehetnénk: egyedül Mr. Biggs követett el hibát, amikor eléggé fegyelmezetlenül megszegte a helyesen megfogalmazott börtönszabályzatot, s bizonyos, hogy felelősségre is vonnák, ha nem szökött volna meg.

Elnézését kérem, Sir Frank, hogy beleavatkozom az angol börtönök belügyeibe, de hazánkban számottevő az érdeklődés az Évszázad Vonatrablása iránt, s jómagam is több cikket írtam arról, hogy ilyesmi nálunk nem fordulhat elő, kis ország vagyunk és hiányzik az a szervező géniusz, amely nélkül ilyen nagy vállalkozás el sem képzelhető. Ez az alsóbbrendűségi érzés csak tovább fokozta érdeklődésünket, a szökés pedig arra késztetett, hogy mint felelős Föld-lakó hallassam véleményemet. Távolról sem kívánom megsérteni az érzéseit, Sir Frank, de attól félek, nem fogadhatom el nyilatkozatának logikáját a szökés kérdésében. Ha szabad kifejezést adnom igénytelen nézetemnek, nem hallgathatom el, hogy véleményem szerint a börtönhatóságok is elkövettek egy-két nem jelentéktelen hibát.

Könnyen elképzelhető, hogy Mr. Ronald A. Biggs elégedetlen volt a börtönviszonyokkal. Képzelje bele magát az ő helyzetébe, Sir Frank! Az ön számára sem lenne érdektelen, hogy milyenek a börtönben a lakásviszonyok, milyen az ellátás, és milyenek a szórakozási lehetőségek. Csak úgy felteszek néhány kérdést erre vonatkozólag:

Van-e színes televíziós készülék minden cellában?

Megfelelő ember volt-e Mr. Biggs komornyikja?

Rendbentartották-e a börtön teniszpályáit?

Hány helyiségből állt Mr. Biggs lakosztálya?

Hány hangversenyt rendeztek a börtönben hetenként?

Igaz-e, hogy Miss Maria Callas lemondta vendégszereplését a Tosca címszerepében és a fegyenceknek meg kellett elégedniök az ausztráliai származású Miss Marie Collierrel?

Ha az elítélteknek programjuk volt a városban, hány órára kellett visszamenniök a börtönbe?

Lehetséges, hogy a külügyminiszter nem tájékoztatta a fegyenceket a Közös Piaccal kapcsolatos fejleményekről?

Lehetséges, hogy a fegyencek közül néhányan csak állóhelyet kaptak az Új Zéland elleni válogatott kriket-mérkőzésre?

Igaz-e, vagy csak a rosszindulatú pletyka állítja, hogy Mr. Biggsnek taxin kellett visszamennie a fegyházba a wimbledoni női egyes döntő után, mivel a fegyház Rolls Royce-át az igazgató magáncélokra vette igénybe?

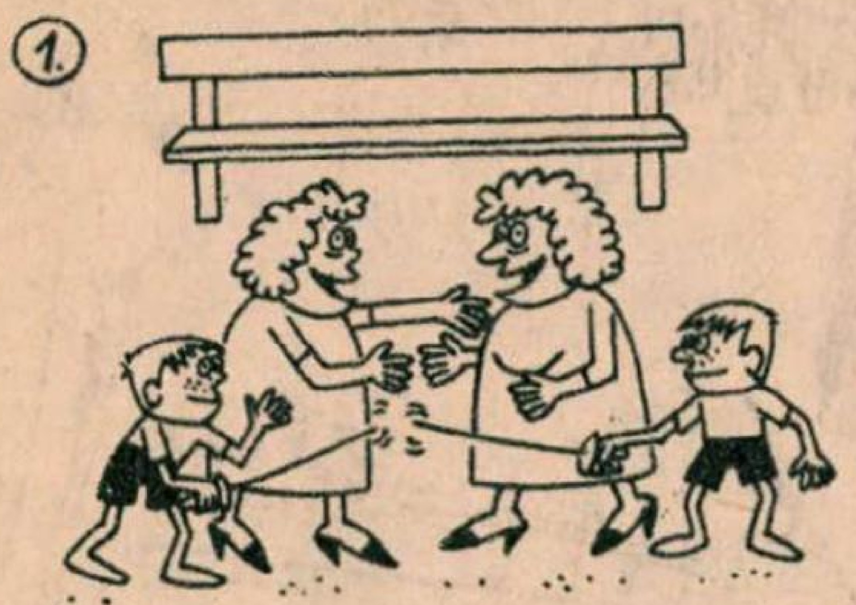
Megfelel a valóságnak, hogy Mr. Biggset elütötték attól, hogy egy időközi választáson fellépjen mint független vonatrabló?

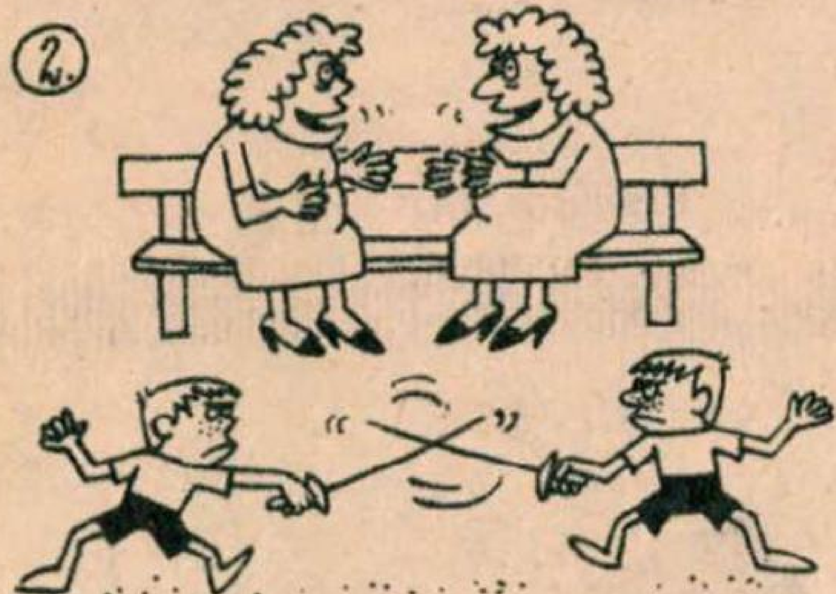
Sir Frank, higgye el, nem olyan tiszta ez a dolog! Történtek itt hibák. Ne csodálkozzék azon, hogy Mr. Biggsnek elege volt, és otthagyta az egészet. Nem lehet elkívánni tőle, hogy ilyen helyen töltse el élete legszebb harminc évét!

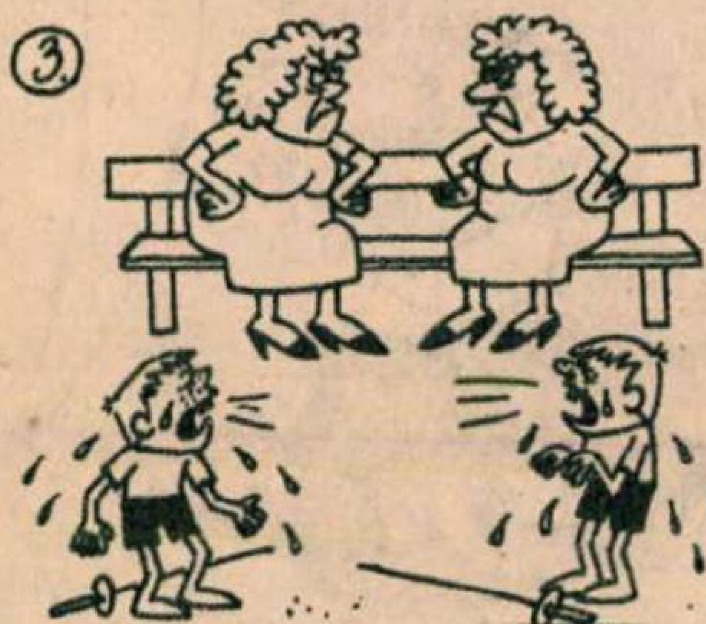
Feleki László

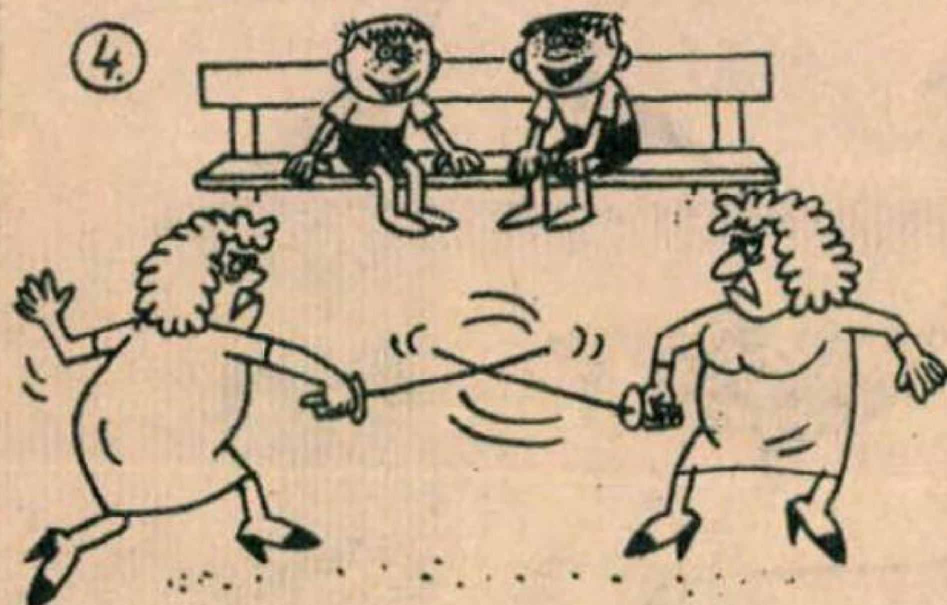
Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.4560 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7859 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

SZÜLŐK ÉS GYEREKEK

1.

2.

3.

4.

(„Rohac", Bratislava)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit olvasnának legszívesebben az újságokban?

Olyan riportokat, amelyek bátran lelepleznék: miként herdáltam el a kétmilliós lottó-főnyereményt.

B. E.

Egy olyan apróhirdetést, amelyben valaki alig használt, múlt századbeli sárgaréz asztrolábiumot kínál kéz alatt eladásra. Ugyanis nekem égető szükségem volna rá!

D. F.

Olyan művészeti, irodalmi, színi- és filmbírálatokat, amelyekből kiderül, hogy a kritikusnak tetszik-e az általa megbírált mű, vagy nem tetszik.

F. L.

Amit még nem írtak meg, de amiről már mindenki beszél.

F. Gy.

Még több rossz vezércikket, ugyanis álmatlanságban szenvedek.

(f—p)

Néhány kedves gyerekkori történetet a megszökött angol vonatrablók életéből.

G. Sz.

Olyan sporttudósításokat, amelyekben a magyar versenyzők szereplésének méltatásánál hosszabb az eredmények ismertetése, mint a jövőre vonatkozó rendkívül hasznos tanulságok leszűrése.

K. A.

Azt, hogy Liz Taylor válik Richard Burtontól. Miattam.

M. Gy.

Panaszos cikket arról, hogy nagy a túlzsúfoltság az üzembe helyezett budapesti metrón.

P. L.

import humor

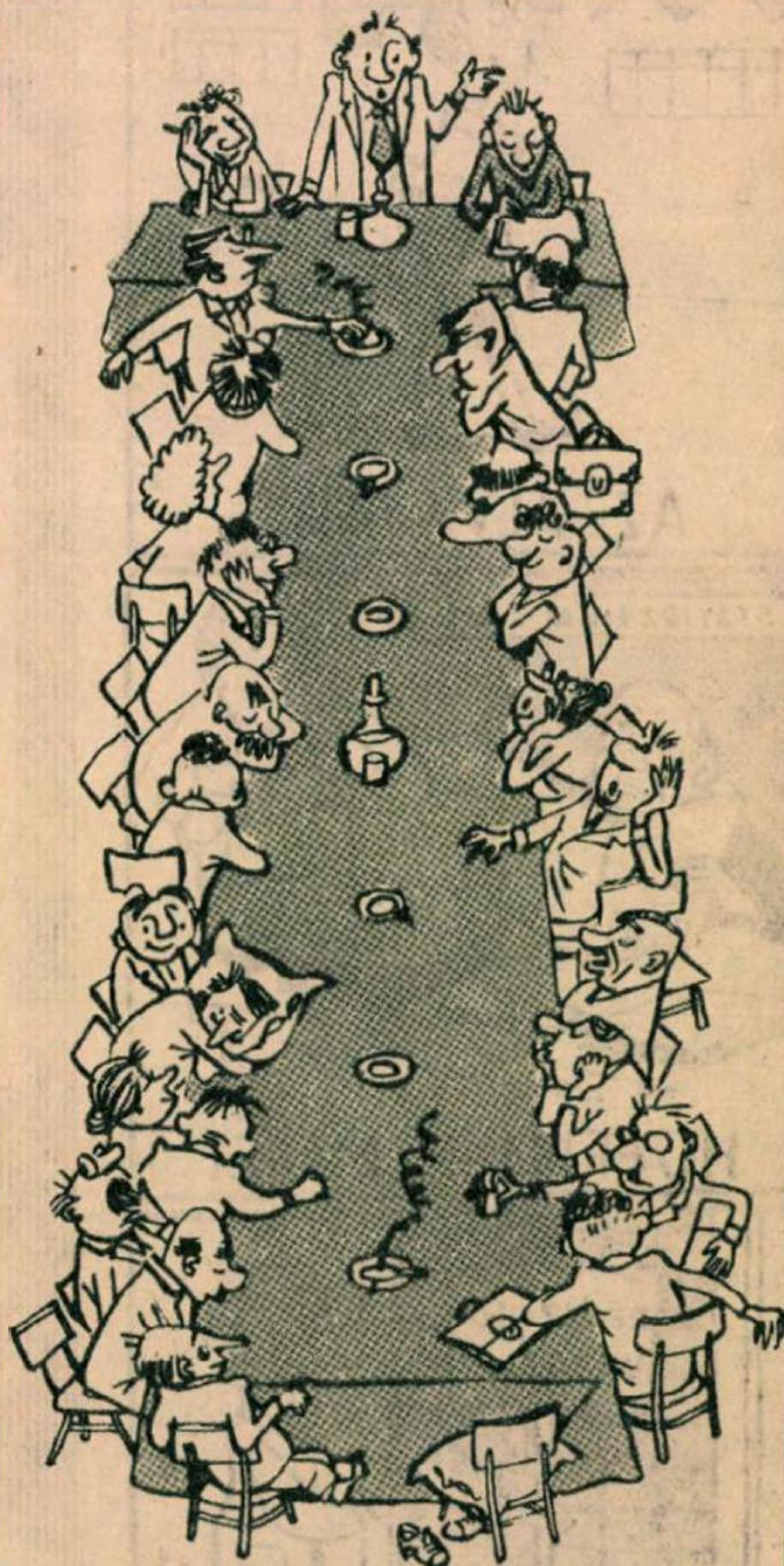
– ... és akkor észrevettem, hogy rajtam kívül senki sincs a bankban, mindenki elment löncsölni ...

(„New-Yorker")

HIDEGVÉR

(„Volkstimme", Bécs)

– Petrov elvtársat javaslom jegyzőkönyvvezetőnek, ő úgyis álmatlanságban szenved ...

(„Krokodil", Moszkva)

ÜZEMI OPERA KALAUZ

A BOLYGÓ HOLLANDI

A BŰVÖS SZEKRÉNY

AZ ALVAJÁRÓ

HOFFMANN MESÉI

AZ ISTENEK ALKONYA

ÉGI MUZSIKA

ELEKTRONIKUS ZENE

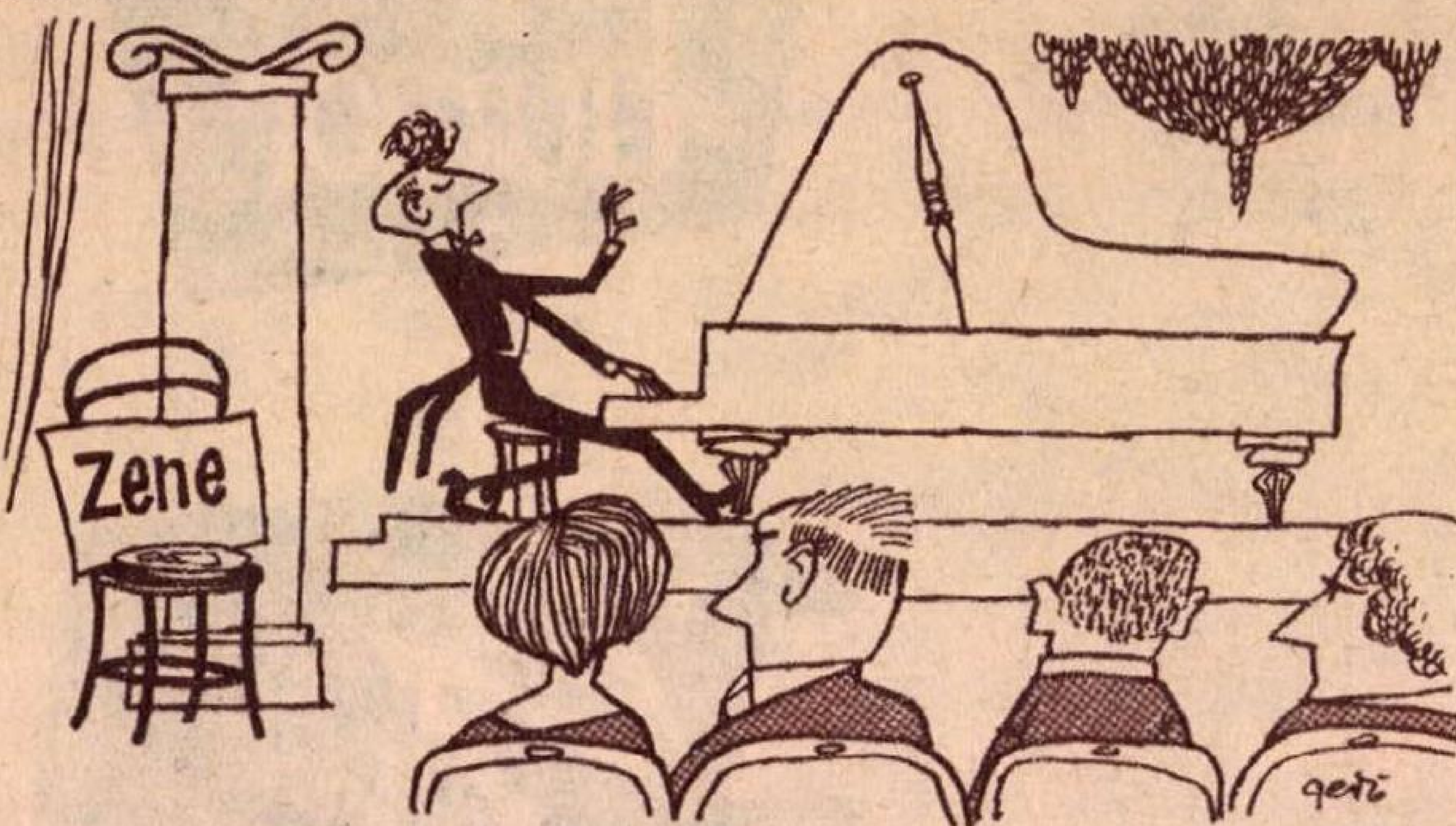

– Próbálja átírni 220 voltra.

egy kis muzsika

MAKACS MŰVÉSZ

– Azelőtt bárzongorista volt...

SZIMFÓNIA-BEMUTATÓ

– Bocsánat, olyan kíváncsi vagyok a végére...